

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V KOPRU

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Kopru je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki Aleš Arh kot predsednik in Franc Drešar ter Vitomir Bohinec kot člana,

ob sodelovanju Alison Belič kot zapisnikarice,

v kazenski zadevi zoper obtoženega **BRANETA GORŠETA**, ki ga zagovarjata odvetnika mag. Emil Zakonjšek in mag. Mitja Jelenič Novak, oba iz Ljubljane, zaradi **kaznivega dejanja poslovne goljufije po drugem in prvem odstavku 234.a člena Kazenskega zakonika (KZ), nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po tretjem in petem odstavku 257. člena KZ-1 in kaznivega dejanja pranja denarja po prvem, drugem in tretjem odstavku 245. člena KZ-1,**

obtoženo **BARBARO GORŠE**, ki jo zagovarja odvetnik Gorazd Fišer iz Ljubljane, zaradi **kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po tretjem in petem odstavku 57. člena KZ-1 in kaznivega dejanja pranja denarja po prvem, drugem in tretjem odstavku 245. člena KZ-1,**

obtoženega **VLADA PETKA**, ki ga zagovarja odvetnik dr. Blaž Kovačič Mlinar iz Ljubljane, zaradi **kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po tretjem in petem odstavku 257. člena KZ-1 in kaznivega dejanja pranja denarja po prvem, drugem in tretjem odstavku 245. člena KZ-1 in** obtoženega **RUDOLFA TRČKA**, ki ga zagovarja odvetnik Jurij Klešnik iz Ljubljane, zaradi **kaznivega dejanja pranja denarja po prvem in tretjem odstavku 245. člena KZ-1,**

o **pritožbah**, ki so jih vložili za Specializirano državno tožilstvo RS, višja državna tožilka Barbara Milič Rožman, zagovornika obtoženega Braneta Goršeta in obtoženi Brane Gorše sam, zagovornik obtožene Barbare Gorše in obtožena Barbara Gorše sama, zagovornik obtoženega Vlada Petka in obtoženi sam, zagovornik obtoženega Rudolfa Trčka in obtoženi sam, ter osebe, ki jim je bil izrečen odvzem premoženja, Matjaž Bizjak, Franc Gorše in družba Finis d.o.o., zoper sodbo Okrožnega sodišča v Kopru X K 5961/2013 z dne 15. aprila 2014,

po **dne 13. novembra 2014** opravljeni javni seji pritožbenega senata v navzočnosti višje državne tožilke Specializirane državnega tožilstva Republike Slovenije Barbare Milič Rožman, zagovornika obtoženega Braneta Goršeta, odvetnika mag. Emila Zakonjška, obtoženega Vlada Petka in njegovega zagovornika odvetnika dr. Blaža Kovačiča Mlinarja, zagovornika obtožene Barbare Gorše, odvetnika Gorazda Fišerja ter v odsotnosti v redu obveščenih obtoženih Braneta Goršeta, Barbare Gorše in Rudolfa Trčka ter Matjaža Bizjaka, Franca Goršeta in zastopnika družbe Finis d.o.o., ter nejavnih sejah dne 14., 17. in 28. novembra 2014,

dne 28. novembra 2014

RAZSODILO:

I. Pritožbam obtoženih Braneta Goršeta, Barbare Gorše, Vlada Petka in Rudolfa Trčka ter njihovih zagovornikov se deloma ugodi ter izpodbijana sodba spremeni,

A)

glede obtoženega Braneta Goršeta tako, da se ga iz razloga po 3. točki 358. člena ZKP

-oprosti obtožbe, da je „kot stečajni upravitelj družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, imenovan z odločbo Okrožnega sodišča v Kopru, opr. št. St 28/2002 z dne 19.4.2005 pri opravljanju gospodarske dejavnosti, pri sklenitvi pogodbe o prodaji pravne osebe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, pooblaščenca kupca RB Nekretnine d.o.o. iz BiH dne 15.2.2008 v Kopru prikazoval, da je sprožil vse ustrezne postopke s predlogi za realizacijo vpisov lastništva družbe Hidro Koper d.o.o. na prodajanih nepremičninah skupaj s pravno osebo, da so vsa ta zemljišča „čista“ in zamolčal in s tem prikril, da so nepremičnine, vpisane v zemljiškoknjižni vložek št. 804 k.o. Bertoki, ki so bile ocenjene in prodane s pravno osebo kot njeno premoženje, na podlagi cenitve le-teh pa je bila določena tudi prodajna cena, dejansko javno dobro, v zvezi s čimer pa ni sprožil nobenega postopka za ukinitve tega statusa in ne poseduje listine, na podlagi katere bi bil status javnega dobra lahko ukinjen ter, da jih kupec z nakupom dejansko ne bo pridobil, zaradi česar je preslepil pooblaščenca družbe RB Nekretnine d.o.o., da je sklenil omenjeno kupoprodajno pogodbo za skupno ceno 4.169.000,00 EUR, ker pa je bila v ceni upoštevana tudi vrednost omenjenih nepremičnin v vrednosti 2.485.738,00 EUR, ki jih z nakupom ni pridobila, je družbi RB Nekretnine d.o.o. nastala škoda v znesku 2.485.738,00 EUR, za kolikor je bilo stečajni masi Hidro Koper d.o.o. pridobljene premoženjske koristi, kar je velika premoženjska škoda oz. velika premoženjska korist;“

s čimer naj bi storil kaznivo dejanje poslovne goljufije po 2. in 1. odstavku 234.a člena KZ, kot je to opisano v točki I/1 izreka sodbe;

-iz opisa nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po 3. in 5. odstavku 257. člena KZ-1 v točki I/2 iz reka sodbe izpusti očitek v točki I/2a do podpičja (t.j. glede protipravne premoženjske koristi pridobljene družbi Marketing Galeb d.o.o.) in izpusti očitek v točki I/2d (glede izplačila nagrade kot stečajnemu upravitelju), in sicer, da je :

„družbi Hidro Koper d.d. - v stečaju prizadejal škodo, družbi Marketing Galeb d.o.o. pa pridobil protipravno premoženjsko korist s tem, da je dne 4.11.2006 in

22.11.2006 v Kopru kršil dolžnost iz 6. tč. 80. čl. ZPPSL, da mora poskrbeti za izterjavo terjatev stečajnega dolžnika tako, da je podal upniškemu odboru predlog, naj da soglasje k prodaji priznane terjatve za ceno 8 mio SIT družbi Marketing Galeb d.o.o. Izola, ki je bila priznana v postopku prisilne poravnave opr. št. St 59/2002 Okrožnega sodišča v Kopru do družbe Toncity Pacific Investicije d.o.o. v znesku 16.225.887,43 SIT (t.j. 67.709,43 EUR), terjatev pa je bila zavarovana s hipoteko na nepremičninah Toncity Pacific Investicije d.o.o. parc. št. 1459/5 in 1570/11 k.o. Koper, pri tem pa lažnivo prikazoval, da so nepremičnine na prvem mestu obremenjene s hipoteko banke, ki je po glavnici višja od vrednosti nepremičnine, zaradi česar Hidro Koper d.d. ob prodaji le-te ne bo poplačana, čeprav je vedel, da je vrednost teh nepremičnin nekajkrat višja od zavarovane terjatve in je na prvem mestu vknjižena zastavna pravica Hypo Leasing d.o.o. v tolarški protivrednosti le 200.299.400,00 SIT (t.j. 835.834,59 EUR), s čimer je upniški odbor in stečajni senat zavedel, da sta mu verjela in dala soglasje oz. je bila dne 6.12.2006 izdana odredba za prodajo terjatve po ceni 8 mio SIT (t.j. 33.383,41 EUR) in, ker je bila terjatev dne 20.12.2006 za omenjeno ceno tudi prodana, Marketing Galeb d.o.o. pa v nadaljevanju v celoti poplačan, je družbi Marketing Galeb d.o.o. na škodo Hidro Koper d.o.o. - v stečaju pridobil za najmanj 8.225.887,43 SIT (t.j. 34.326,02 EUR) protipravne premoženjske koristi;“

in da je :

“v obdobju od decembra 2006 do konca stečajnega postopka t.j. do dne 10.8.2010 v Kopru stečajnemu senatu zamolčal, da je z odkupi terjatev stečajnih upnikov kot opisano pod tč. I/2b ter tč. II sodbe, postal upnik stečajnega dolžnika, da ga ta že takoj konec decembra 2006 ob nastopu prepovednega oz. izločitvenega razloga, navedenega v nadaljevanju ni razrešil z namenom, da bi si z opravljanjem funkcije stečajnega upravitelja pridobil tudi pravico do nagrade v zadevi, pač pa mu je bila s sklepom Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. St 1866/2008 z dne 15.5.2009 v Kopru določena nagrada za vodenje stečajnega postopka tudi zaradi zaslug pri povečanju stečajne mase, povišana za skupno 15 % na podlagi 1., 3. in 4. odst. 3. čl. in 5. čl. odredbe o merilih za določanje nagrad stečajnim upraviteljem v skupnem znesku 119.317,75 EUR, ki je bila tudi izplačana, kar vse je protipravna premoženjska korist“;

-ga pod točko I/2 spozna za krivega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po 3. in 5. odstavku 257. člena KZ-1,

-mu za kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja pod točko I/2 izreka sodbe, na podlagi 5. odstavka 257. člena KZ-1 določi kazen 3 leta in 6 mesecev zapora in na podlagi 2. odstavka 45. člena in 47. člena KZ-1 določi stranska denarna kazen v višini 600 dnevni zneskov, to je 20.115,00 Eur, ter nato ob upoštevanju določenih kazni zapora in denarne kazni za kaznivo dejanje pranja denarja pod točko III/1 in

2 izreka, na podlagi 2. in 4. točke 2. odstavka 53. člena KZ-1 izrečeta enotna kazen 6 let zapora ter enotna denarna kazen 1350 dnevni zneskov, to je 45.258,74 Eur,

-v odločitvi o odvzemu premoženjske koristi tako, da se obtoženemu Branetu Goršetu odvzame premoženjska korist v skupni višini 2.132.883,77 EUR,

B)

-glede obtoženih Barbare Gorše in Vlada Petka tako, da se ju iz razloga po 3. točki 358. člena ZKP oprosti obtožbe, da sta:

„Brane GORŠE, Barbara GORŠE v imenu Gagat d.o.o. in Vlado PETEK v imenu Svet najem d.o.o., skupaj s Polono KUHAR v imenu Ofis d.o.o. in Kuhar in Bergant Co. d.n.o., Stajko SKRBINŠEK, ki se je dogovorila v imenu družbe BS Factor LLC in v imenu družbe LAFINO TRADE LLC ter Rudolfom TRČKOM v imenu Finesto d.o.o., s premoženjem, za katerega so vedeli oz. bi Barbara Gorše in Vlado Petek morala in mogla vedeti, da je pridobljeno s kaznivim dejanjem, pri čemer je bil Brane Gorše njegov storilec, kot opisano pod točko I/1 in I/2b in c sodbe, Kuharjeva in Skrbinškova kot pomočnici pri kaznivem dejanju I/2b in c kot opisano pod točko II ter Barbara GORŠE in Vlado PETEK pa z dejanji kot opisano pod točko II sodbe sta po predhodnem dogovoru sodelovala pri prenašanju zneskov „posojil“ v verigi računov družb kot opisano pod točko II/1 do 6 sodbe, čeprav Gagat d.o.o. in Svet najem d.o.o. prejetih zneskov domnevnih posojil za svojo dejavnost nista potrebovala in sta jih prenakazovala na dogovorjen račun po navodilu Braneta Goršeta in s tem prikrili stečajnega upravitelja Braneta Goršeta kot novega upnika stečajnega postopka družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, vračila teh „posojil“, pa bodo povrnjena z izkupičkom iz tako odkupljenih terjatev iz stečajne mase in torej s tem kot udeleženci pri njegovi storitvi razpolagali tako, da so s pranjem na način, ki tudi po 1. in 2. točki I. odstavka 2. člena Zakona o preprečevanju pranja denarja in financiranju terorizma (ZPPDFT) pomeni pranje denarja prikrili njegov nezakoniti izvor s tem, da so v Ljubljani in Kopru:po predhodnem medsebojnem dogovoru, da bodo s kaznivim dejanjem pridobljeno premoženje sprejeli in z njim razpolagali pri svoji gospodarski dejavnosti na način, ki pomeni prikrivanje prave narave njegovega gibanja in razpolaganja: 1. v času od začetka leta 2007 do 6.7.2010 Brane GORŠE in KUHARJEVA v imenu Ofis d.o.o. najprej prenesla terjatve, ki so bile pridobljene s kaznivim dejanjem pod tč. I/2 b in c v zv. s tč. II/6 a-v sodbe družbam BS Factor LLC iz ZDA, LAFINO Trade LLC iz ZDA in Finesto d.o.o., zaradi česar je na tej podlagi Brane GORŠE kot stečajni upravitelj Hidro d.o.o. - v stečaju iz unovčene stečajne mase, tem družbam nakazoval iz razdelitve stečajne mase zneske, kjer so jih Stajka SKRBINŠEK v imenu BS FACTOR LLC, družba LAFINO TRADE LLC ter Rudolf TRČEK v imenu FINESTO d.o.o. skladno z dogovorom sprejeli

bil upravičen, ker ni bil stečajni upnik, pa zneskov kljub temu ni vrnil; f) po že navedenem predhodnem dogovoru s Stajko SKRBINŠEK je bil denar naveden pod tč. III/1, 5. alineja te sodbe sprejet na računu LAFINO TRADE LLC, da ga je ta uporabil pri svoji gospodarski dejavnosti, za plačila pri poslovanju družbe, s čimer so oprali skupno za najmanj 2.386.079,11 EUR pridobljenega premoženja oz. denarja velike vrednosti iz kaznivega dejanja in na opisan način prikrili njegov izvor.“,

s čimer naj bi obtožena Barbara Gorše in obtoženi Vlado Petek storila kaznivo dejanje pranja denarja po 1., 3. in 5. odstavku 245. člena KZ-1, kot je opisano v točki III/1 in 2 izreka sodbe;

C)

-glede obtoženega Rudolfa Trčka tako, da se mu izrečena zaporna kazen zniža na eno leto zavora.

- II. V preostalem se pritožbe obtoženega Braneta Goršeta in njegovih zagovornikov ter pritožbe obtoženega Rudolfa Trčka in njegovega zagovornika zavrnejo, v celoti pa zavrne pritožba višje državne tožilke ter v nespremenjenih a izpodbijanih delih potrdi sodba sodišča prve stopnje.
- III. Stroški kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP ter potrebni izdatki obtožencev in potrebni izdatki in nagrada zagovornikov, kolikor se nanašajo na obtožena Barbaro Gorše in Vlada Petka, obremenjujejo proračun.

OBRAZLOŽITEV:

1. Okrožno sodišče v Kopru je z uvodoma navedeno sodbo spoznalo za krive, obtoženega Braneta Goršeta pod točko A I/1 izreka kaznivega dejanja poslovne goljufije po drugem in prvem odstavku 234.a člena KZ, za katero mu je na podlagi drugega odstavka 234.a člena KZ določilo kazen štiri leta zavora, pod točko A I/2 izreka nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po tretjem in petem odstavku 257. člena KZ-1, za katero mu je na podlagi petega odstavka 257. člena KZ-1 določilo kazen štiri leta zavora in na podlagi drugega odstavka 45. člena ter 47. člena KZ-1 stransko denarno kazen v višini 800 dnevni zneskov, to je 26.820,00 EUR, pod točko A III/1 in 2 izreka kaznivega dejanja pranja denarja po prvem, drugem in tretjem odstavku 245. člena KZ-1 za katero mu je na podlagi tretjega odstavka 245. člena KZ-1 določilo kazen tri leta zavora in denarno kazen

v višini 800 dnevnih zneskov, to je 26.820,00 EUR, nakar mu je na podlagi 2. in 4. točke drugega odstavka 53. člena KZ-1 izreklo enotno kazen deset let zavora in enotno denarno kazen v višini 1.491 dnevnih zneskov, to je 49.985, 77 EUR. Na podlagi 71. člena KZ-1 je obtožencu izreklo varnostni ukrep prepovedi opravljanja dolžnosti stečajnega upravitelja za dobo petih let, šteto od pravnomočnosti sodbe dalje, pri čemer se čas prestan v zaporu ne všteva v čas trajanja tega ukrepa. Obtoženo Barbaro Gorše je pod točko A III/1 in 2 izreka spoznalo za krivo kaznivega dejanja pranja denarja po prvem, tretjem in petem odstavku 245. člena KZ-1 ter ji na podlagi petega odstavka 245. člena KZ-1 izreklo kazen eno leto zavora, obtoženega Vlada Petka je za dejanje opisano pod točko A III/1 in 2 izreka spoznalo za krivega kaznivega dejanja pranja denarja po prvem tretjem in petem odstavku 245. člena KZ-1 in mu izreklo na podlagi petega odstavka 245. člena KZ-1 kazen eno leto zavora. Obtoženega Rudolfa Trčka je za dejanje opisano v točki A III/1 in 2 izreka spoznalo za krivega kaznivega dejanja pranja denarja po prvem in tretjem odstavku 245. člena KZ-1 ter mu na podlagi tretjega odstavka 245. člena KZ-1 izreklo kazen eno leto in šest mesecev zavora ter denarno kazen v višini 300 dnevnih zneskov, to je v znesku 10.057,00 EUR. Na podlagi četrtega odstavka 47. člena KZ-1 morata obtožena Brane Gorše in Rudolf Trček izrečeni denarni kazni plačati v roku enega meseca po pravnomočnosti sodbe. Če se ne bo dalo denarne kazni niti prisilno izterjati, jo bo sodišče izvršilo tako, da se za vsaka dva začeta dnevna zneska denarne kazni določi en dan zavora. Po prvem odstavku 56. člena KZ-1 se obtoženemu Branetu Goršetu v izrečeno zaporno kazen všteje čas, ki ga je prebil v priporu od 13.2.2013 od 6.20 ure dalje. Na podlagi 74., 75. in 77. člena KZ-1 v zvezi s 503. členom ZKP je obtoženemu Branetu Goršetu odvzelo premoženjsko korist v skupni višini 2.252.201,52 EUR, kar ustreza s kaznivim dejanjem pridobljeni premoženjski koristi in sicer tako, da se mu na podlagi prvega odstavka 75. člena KZ-1 vzame premoženje, ki je zavarovano z odredbama za začasno zavarovanje odvzema premoženjske koristi in sicer vozila s ključi, ki so njegova last z registrsko številko LJ DD-193 znamke Mercedes benz, tip 190SL številka šasije 121042109500824, registrske številke LJ RE-514 znamke Mercedes benz, tip 220S/konvertible, številka šasije 8502694 in registrske številke LJ HR-198 znamke Mercedes benz, tip 190/SL, številka šasije 1210428502364 ter na podlagi četrtega odstavka 75. in 77. člena KZ-1 odvzame naslednje premoženje: družbi Finis d.o.o. Lavra 116, Savudrija, matična številka 040186395, Republika Hrvaška, se vzamejo vse nepremičnine s številko parcele 460/22 in 460/73, vpisane v vložni številki 1634 k.o. Savudrija, vpisane v zemljiški knjigi pri Občinskem sodišču v Bujah, Republika Hrvaška, Matjažu Bizjaku, stanujočemu Golnik 146, Kranj, z identifikacijsko številko OIB, 53252941942, številka osebne izkaznice 003424421 se vzame terjatev v višini 9.967.300 HRK z dogovorjenimi obrestmi in za zavarovanje te terjatve ustanovljena zastavna pravica, na parceli številka 460/22, številka vložka 1634 k.o. Savudrija, s pogodbo z dne 4.7.2013, ki se po pravnomočnosti sodbe izvrši iz

zemljiške knjige. Matjažu Bizjaku, stanujočemu Golnik 146, Kranj, z identifikacijsko številko OIB 532529414942, številka osebne izkaznice 003424421 in Francu Goršetu, stanujočemu Pot čez gmajno 36, Ljubljana, z identifikacijsko številko OIB 80134783939, številka potnega lista P00874049SVN se vzame osnovni kapitalski delež v skupni višini 860.200 HRK, ki ga imata v družbi Finis d.o.o., Lavra 116, Savudrija, v presežku pa se premoženjska korist v delu, v katerem ne bo poplačana s prodajo odvzetega premoženja na podlagi drugega odstavka 75. člena KZ-1 naloži v plačilo obtoženemu Branetu Goršetu, ki jo je dolžan plačati v roku dveh let po pravnomočnosti sodbe, pod izvršbo. Obtoženim Branetu Goršetu, Barbari Gorše, Vladu Petku in Rudolfu Trčku je sodišče prve stopnje naložilo plačilo stroškov kazenskega postopka iz 1. do 6. točke drugega odstavka 92. člena ZKP, kar vse bo naknadno odmerjeno s posebnim sklepom. Pod točko B sodbe je sodišče prve stopnje obtožena Barbaro Gorše in Vlada Petka iz razlogov po 3. točki 358. člena ZKP oprostilo obtožbe, da naj bi pod točko II/b obtožbe storila vsak kaznivo dejanje pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po tretjem in petem odstavku 257. člena KZ-1 ter odločilo, da po prvem odstavku 96. člena ZKP bremenijo stroški tega dela kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP, potrebni izdatki obtožencev in potrebni izdatki in nagrada zagovornikov, proračun.

2. Zoper sodbo so pritožbe vložili višja državna tožilka Barbara Milič Rožman za Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije, obtoženi Brane Gorše sam in njegova zagovornika, obtožena Barbara Gorše sama in njen zagovornik, obtoženi Vlado Petek in njegov zagovornik ter obtoženi Rudolf Trček sam in njegov zagovornik, poleg tega so pritožbe vložili še Matjaž Bizjak, Franc Gorše ter pravna oseba Finis d.o.o., ki jim je z izpodbijano sodbo odvzeto premoženje.
3. Višja državna tožilka vlaga pritožbo iz razlogov po 2., 3. in 4. točki 370. člena ZKP – to je kršitve kazenskega zakona, zmotne ugotovitve dejanskega stanja in odločbe o kazenski sankciji ter odvzemu premoženjske koristi. Pritožbo vlaga zoper oprostilni del sodbe iz razloga zmotne ugotovitve dejanskega stanja. Meni, da sta obtožena Barbara Gorše in Vlado Petek izpolnila vse znake kaznivega dejanja pomoči pri kaznivem dejanju zlorabe uradnega položaja. Meni, da je zato, ker se obtoženima Barbari Gorše in Vladu Petku pod točko A/II očita, da sta skupaj s Kuharjevo in Stajko Skrbinšek pomagala pri kaznivem dejanju zlorabe uradnega položaja pod 257. členu KZ-1, v B točki izreka pa jima je bila izrečena oprostilna sodba, sodba sama s seboj v nasprotju, očita torej bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP. Tožilka se tudi ne strinja s pravno kvalifikacijo glede kaznivega dejanja pranja denarja pri obtoženih Barbari Gorše in Vladu Petku. Meni, da sta kaznivo dejanje storila najmanj z eventualnim naklepom. Tožilka se tudi ne strinja z odločitvijo sodišča prve stopnje v zvezi z očitkom obtoženemu Branetu Goršetu pod točko I/2e obtožbe in uveljavlja pritožbeni razlog iz 2. točke 370. člena ZKP. Ne strinja

se s stališčem sodišča, da v opisu tega kaznivega dejanja manjka zakonski znak pridobitve protipravne premoženjske koristi. Tožilka se tudi ne strinja z odločitvijo sodišča prve stopnje glede izrečene kazni obtoženima Barbari Gorše in Vladu Petku, prav tako se ne strinja z odločitvijo sodišča glede odvzema premoženja. Meni, da bi moralo družbi Finesto najem d.o.o. odvzeti tudi nepremičnine v k.o. Vič. Predlaga, da Višje sodišče v Kopru pritožbi ugodi in izpodbijano sodbo spremeni tako, da obtoženega Braneta Goršeta spozna za krivega tudi za kaznivo dejanje pod točko I/2e obtožbe, obtoženo Barbaro Gorše in obtoženega Vlada Petka tudi za kazniva dejanja, za katera jima je bila izrečena oprostilna sodba ter zanju ugotovi strožjo pravno kvalifikacijo storjenega kaznivega dejanja pranja denarja, vsem trem obtožencem pa izreče višje zaporne kazni in izreče tudi odvzem navedenega premoženja v lasti Finesto najem d.o.o. z izbrisom zemljiškoknjižnega dolga vpisanega dne 18. aprila 2012 iz zemljiške knjige.

4. Obtoženi Brane Gorše vlaga pritožbo zoper izpodbijano sodbo zaradi kršitve pravic in svoboščin iz Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in sicer po členu 3 (prepoved mučenja), saj je odreditev pripora na podlagi odločb, ki temeljijo na zlorabi prava ravnanje, ki pomeni ponižujoče ravnanje s pritožnikom in kršitve pravice do poštenega sojenja po členu 6 EKČP, saj zloraba prava, zanikanje obstoja razbremenilnih dokazov in sojenje v nerazumnem roku pomenijo navedene kršitve, kršitve ustavnih načelnih kršitev človekovih pravic in svoboščin iz Ustave Republike Slovenije in sicer 2. člena (kršitev načela, da je Slovenija pravna država), člena 14 (enakost pred zakonom), člena 19 (varstvo osebne svobode), člena 20 (odreditev in trajanje pripora), člena 21 (varstvo človekove osebnosti in dostojanstva), člena 22 (enako varstvo pravic), člena 23 (pravica do svobodnega varstva), člena 27 (domneva nedolžnosti), člena 28 (načelo zakonitosti v kazenskem postopku), člena 29 (pravna jamstva v kazenskem postopku), 1. točke prvega odstavka 370. člena ZKP zaradi bistvene kršitve določb kazenskega postopka (po 2. točki prvega odstavka 370. člena ZKP zaradi kršitve kazenskega zakona, po 3. točki prvega odstavka 370. člena ZKP zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in po 4. točki prvega odstavka 370. člena ZKP zaradi odločbe o kazenskih sankcijah, o odvzemu premoženjske koristi, o stroških postopka in o premoženjskopравnih zahtevkih). Predlaga, da pritožbeno sodišče ugodi pritožbi v celoti in ga oprosti obtožbe. Zagovornika obtoženega Braneta Goršeta, odvetnika mag. Mitja Jelenič Novak in mag. Emil Zakonjšek izpodbijata sodbo sodišča prve stopnje iz razlogov po 1., 2., 3. in 4. točki 370. člena ZKP ter predlagata, da Višje sodišče v Kopru izpodbijano sodbo spremeni tako, da obtoženca oprosti obtožbe, podredno pa, da izpodbijano sodbo razveljavi in zadevo vrne prvostopnemu sodišču v novo obravnavanje pred spremenjen senat.
5. Obtožena Barbara Gorše vlaga pritožbo zoper izpodbijano sodbo zaradi bistvene

kršitve določb kazenskega postopka, kršitve kazenskega zakona, zmotne ugotovitve dejanskega stanja in zaradi odločbe o kazenski sankciji in stroških postopka. Predlaga, da se njeni pritožbi ugodi, izpodbijana sodba pa spremeni tako, da se jo oprosti vseh obtožb po vloženi obtožnici. Zagovornik obtožene Barbare Gorše vlaga pritožbo zaradi zmotne ugotovitve dejanskega stanja iz razloga po 3. točki prvega odstavka 370. člena v zvezi s 373. členom ZKP, podrejeno kršitve kazenskega zakona iz razloga po 2. točki prvega odstavka 370. člena v zvezi s 1. točko 372. člena ZKP, podrejeno zaradi bistvenih kršitev določb kazenskega postopka iz razloga po 1. točki prvega odstavka 370. člena v zvezi z 11. točko prvega odstavka 371. člena ZKP, podrejeno in smiselno na podlagi določbe 386. člena ZKP tudi v odločbi o kazni (374. člen ZKP). Predlaga, da pritožbeno sodišče pritožbi ugodi in v prvi vrsti na podlagi določbe prvega odstavka 394. člena, v zvezi s petim odstavkom 392. člena ZKP, ob pravilni oceni ugotovljenih odločilnih dejstev, podrejeno, ob ugotovitvi, da dejanje, za katero se obtoženka preganja, ni kaznivo dejanje, napadeno sodbo v obsodilnem delu pod točko A/III spremeni tako, da Barbaro Gorše po 3. točki podrejeno po 1. točki 358. člena ZKP oprosti obtožbe za kaznivo dejanje pranja denarja po petem v zvezi s tretjim in prvim odstavkom 245. člena KZ-1, podrejeno, da na podlagi določbe prvega odstavka 392. člena ZKP v tem delu napadeno sodbo razveljavi in v tem obsegu zadevo vrne sodišču prve stopnje v ponovno sojenje pred popolnoma spremenjen senat.

6. Obtoženi Vlado Petek sodbo sodišča prve stopnje izpodbija zaradi zmotno ugotovljenega dejanskega stanja, kršitev kazenskega zakona in odločbe o kazenski sankciji ter Višjemu sodišču v Kopru predlaga, da pritožbi ugodi, izpodbijano sodbo spremeni in ga v celoti oprosti obtožbe. Poziva tudi, da ga višje sodišče povabi na sejo senata. Zagovornik obtoženega dr. Blaž Kovačič Mlinar pritožbo zoper izpodbijano sodbo vlaga zaradi zmotno ugotovljenega dejanskega stanja, kršitev kazenskega zakona in odločbe o kazenski sankciji ter Višjemu sodišču v Kopru predlaga, da pritožbi ugodi, izpodbijano sodbo pa spremeni in obtoženca v celoti oprosti obtožbe oziroma podrejeno, da obtožencu izreče sankcijo opominjevalne narave (pogojno obsodbo). Tudi on predlaga, da ju z obtožencem sodišče povabi na sejo senata.
7. Zagovornik obtoženega Rudolfa Trčka sodbo sodišča prve stopnje izpodbija iz razlogov po 1., 2, 3. in 4. točki 370. člena ZKP. Predlaga, da Višje sodišče v Kopru izpodbijano sodbo v delu, ki se nanaša na obtoženega Rudolfa Trčka spremeni tako, da ga oprosti obtožbe, podrejeno pa, da izpodbijano sodbo v delu, ki se nanaša na obtoženega razveljavi in zadevo vrne prvostopnemu sodišču v novo obravnavanje pred spremenjen senat. Pritožbo je vložil tudi obtoženi Rudolf Trček sam, kot navaja, iz pritožbenega razloga bistvene kršitve določb kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, zaradi kršitve kazenskega zakona, zaradi zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter

zaradi odločbe o kazenskih sankcijah in stroških postopka. Predlaga, da pritožbeno sodišče pritožbi ugodi in ga oprosti obtožbe, podrejeno pa, da pritožbi ugodi, sodbo razveljavi in zadevo vrne v novo odločanje pred popolnoma spremenjeni senat.

8. Matjaž Bizjak in Franc Gorše sta pritožbo vložila najprej dne 16. julija 2014 v svojem imenu in tudi kot zastopnika družbe Finis d.o.o. in sicer v delu, v katerem se družbi Finis d.o.o. odvzame premoženje in sicer nepremičnine s parcelno št. 460/22 in 460/73 vpisane v vložni številki 1634 k.o. Savudrija. Poleg tega se pritožujeta zoper odločitev s katero se Matjažu Bizjaku odvzame premoženje – terjatev v znesku 3.967.300 HRK z obrestmi in zavarovanje te terjatve ustanovljene z zastavno pravico s pogodbo z dne 4.7.2013 ter obema, to je Matjažu Bizjaku in Francu Goršetu, osnovni kapitalski delež v družbi Finis d.o.o. Savudrija. Pritožbo vlagata zaradi bistvene kršitve določb kazenskega postopka iz drugega odstavka 371. člena ZKP, zaradi kršitve kazenskega zakona, zaradi zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in zaradi odločbe o odvzemu premoženjske koristi ter kršitve z ustavo zajamčene pravice do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave Republike Slovenije. Predlagata, da se pritožbi ugodi, izpodbijana sodba pa spremeni tako, da se v celoti razveljavi izrečeni ukrep odvzema in postopek ustavi.

Kot samostojno pritožbo za družbo Finis d.o.o. sta kot zakonita zastopnika družbe zoper odločitev s katero je sodišče prve stopnje odvzelo premoženje družbi Finis d.o.o. pritožbo vložila Matjaž Bizjak in Franc Gorše tudi 4. avgusta 2014 (po vročitvi sodbe na naslovu družbe v R Hrvaški), iz pritožbenega razloga bistvene kršitve določb kazenskega postopka po drugem odstavku 371. člena ZKP, zaradi kršitve kazenskega zakona, zaradi zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in zaradi odločbe o odvzemu premoženjske koristi ter kršitve z ustavo zajamčene pravice do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave Republike Slovenije. Predlagata, da se pritožbi ugodi, izpodbijana sodba pa spremeni tako, da se v celoti razveljavi izrečeni ukrep odvzema in postopek ustavi.

9. Na pritožbo, ki jo je vložila za Specializiran oddelek državnega tožilstva RS višja državna tožilka Barbara Milič Rožman so podali odgovor obtoženi Brane Gorše, obtožena Barbara Gorše in njen zagovornik, zagovornik obtoženega Vlada Petka in obtoženi sam ter kot zastopnik pravne osebe Finesto najem d.o.o. obtoženi Rudolf Trček. Obtoženi Brane Gorše meni, da so vse pritožbene navedbe višje državne tožilke neutemeljene in predlaga zavrnitev pritožbe v celoti, enako predlagata, da višje sodišče kot neutemeljeno zavrne pritožbo višje državne tožilke zagovornik obtožene Barbare Gorše in Barbara Gorše sama. Enak predlog –

zavrnitev pritožbe višje državne tožilke dajeta zagovornik obtoženega Vlada Petka in tudi sam obtoženi. Kot zastopnik družbe Finesto najem d.o.o. tudi obtoženi Rudolf Trček predlaga, da se pritožba višje državne tožilke zavrne kot neutemeljena.

10. Pritožbe obtoženih Braneta Goršeta, Barbare Gorše, Vlada Petka in Rudolfa Trčka ter njihovih zagovornikov so deloma utemeljene, pritožba višje državne tožilke pa ni utemeljena.

11. Obramba obtoženega Braneta Goršeta uveljavlja absolutno bistveno kršitev kazenskega postopka po 2. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, ker so podane okoliščine, ki vzbujajo dvom v nepristranskost sodnika Glavine. Sodnik je na predobravnavnih narokih za obtoženi Skrbinškovo in Kuharjevo dne 12. novembra 2013 sprejel njuno priznanje krivde za pomoč obtoženemu Branetu Goršetu pri storitvi kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja in storitev kaznivega dejanja pranja denarja. Predsednik senata je, ko je sprejel priznanje krivde soobtoženih Skrbinškove in Kuharjeve, moral izhajati iz predpostavke, da je obtoženi Brane Gorše kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja storil, in sicer povsem arbitrarno, ne da bi izvedel en sam dokaz v okviru dokaznega postopka zoper obtoženega Braneta Goršeta in ne da bi mogel (glede na obširno dokazno gradivo) vnaprej oceniti, da je dejanje dejansko storil. Obramba izpostavlja, da preizkus sklenjenega sporazuma o priznanju krivde s strani sodnika, kot ga nalagajo določbe ZKP, od sodnika ne terjajo zgolj preizkusa formalnih pogojev za sklenitev sporazuma (450.a do 450.c člena ZKP), ampak vsebinski preizkus (2. točka drugega odstavka 450. člena ZKP), to je zlasti, da je priznanje podprto z drugimi dokazi v spisu (3. točka prvega odstavka 285.c člena ZKP). Če gre za pomočnika, ki priznava krivdo, pa to, v smislu pravila o akcesornosti udeležbe pomeni, da mora sodnik presoditi zlasti tudi, ali je soobtoženi storilec, ki krivde ni priznal, niti o obstoju njegovega dejanja in krivde še ni bil izveden dokazni postopek, očitano kaznivo dejanje dejansko storil, saj sicer sploh ne more presoditi o kazenski odgovornosti pomočnika pri očitnem kaznivem dejanju. V položaju, ko kaznivo dejanje priznava pomočnik, ne pa tudi storilec, ne gre zgolj za to, da bi sodnik preveril, ali je priznanje obtoženega pomočnika podprto z drugimi dokazi v spisu, ampak mora nujno izhajati iz predpostavke (katera pa je tedaj še povsem arbitrarna), da je storilec dejanje tudi res storil, torej mora izhajati iz domneve krivde. V takšni situaciji ne gre zgolj za okoliščine, ki vzbujajo dvom v pristranskost sodnika in izločitveni razlog po 6. točki 39. člena ZKP, ampak dejansko za razlog, zaradi katerega je sodnik, ki sprejme priznanje pomočnikov, ne da bi predhodno izvedel dokazni postopek glede glavnega storilca, ki storitev kaznivega dejanja zanika, absolutno nesposoben za sojenje (*iudex incapax*). To smiselno izhaja iz določbe 3. točke drugega odstavka 39. člena ZKP, ki obravnava

vsebinsko povsem enako pravno situacijo, le da v obratni smeri. Po določbi 3. točke drugega odstavka 39. člena ZKP je namreč za sojenje absolutno nesposoben sodnik, ki je izdal sklep, da se priznanje obdolženca zavrne, oziroma sklep, da se sporazum o priznanju krivde zavrne. Kot izhaja iz utemeljitve sprememb ZKP-K, kot jih je v zakonodajni postopek vložil predlagatelj, to je Vlada Republike Slovenije oziroma Ministrstvo za pravosodje, je predlagatelj navedeno dopolnitev izločitvenih razlogov utemeljeval z navedbo, da gre za primere oziroma situacije, v katerih si je sodnik o zadevi v naprej ustvaril določeno mnenje in zato ne more biti nepristranski. Če pa je po oceni zakonodajalca, ki je takšno spremembo z novelo ZKP-K tudi uveljavil, torej ex lege pristranski sodnik, ki zavrne priznanje krivde oziroma zavrne sporazum o priznanju krivde obtoženca, potem je na dlani, tako pritožba, da je nedvomno pristranski tudi sodnik, ki sprejme priznanje krivde pomočnika, saj je jasno, da si je v takšnem primeru sodnik „v naprej ustvaril mnenje“, da je tisti obtoženec, ki naj bi bil storilec kaznivega dejanja, dejanje res storil. Po mnenju obrambe je zato jasno, da o obtožbi zoper glavnega storilca ne more odločati sodnik, ki je sprejel priznanje krivde pomočnikov, še preden se je sploh začel dokazni postopek zoper glavnega storilca, saj se tak sodnik očitno nagiba k izreku obsodilne sodbe za storilca, sicer ne bi mogel sprejeti priznanja krivde pomočnikov, katerih udeležba je zgolj akcesorna. Enak ugovor glede pristranskosti predsednika senata obramba uveljavlja tudi v zvezi s kaznivim dejanjem pranja denarja po prvem, drugem in tretjem odstavku 245. člena KZ-1. Podana je absolutna bistvena kršitev določb postopka po 2. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, zaradi česar je bila obtožencu kršena tudi njegova pravica do nepristranskega sojenja po 23. členu Ustave Republike Slovenije.

12. Pritožbeno sodišče se s takšnim stališčem zagovornikov, smiselno enako stališče pa izhaja tudi iz pritožbe obtoženca, ne strinja. Ne more biti utemeljen razlog za izločitev sodnika, ki je v pripravah na glavno obravnavo na predobravnavnem naroku ravnal v skladu z določbami ZKP in sprejel priznanje dveh soobtoženek (Stajke Skrbinšek in Polone Kuhar), četudi se jima očita pomoč pri storitvi kaznivega dejanja, katerega je obtožen Brane Gorše. Kot izhaja iz sodbe Vrhovnega sodišča I Ips 14015/2013 z dne 6. novembra 2014 (točka 12 obrazložitve), bi bil sprejem stališča, da bi tudi sodnikov sprejem priznanja krivde katerega od soobtoženih pomenil razlog za njegovo izločitev, v nasprotju z namenom izvedbe tega naroka, ki je v pospešitvi postopka in racionalizaciji nadaljnjih procesnih dejanj. In kot je še navedlo, „... se sodnik, enako kot kadar je dano priznanje katerega od soobtoženih na glavni obravnavi, o dokazanosti kaznivega dejanja, o krivdi in kazenski sankciji odloča za vsakega obtoženca posebej in pri tem tehta morebiti dano priznanje (ne glede na to ali je bilo dano na predobravnavnem naroku ali šele na glavni obravnavi) tudi v luči ostalih izvedenih dokazov.“

13. Kot izhaja iz sodbe Vrhovnega sodišča I Ips 36893/2010-423 z dne 13. marca

2014 (točka 12 obrazložitve), institut priznanja krivde dopušča izjemo od splošnega načela kazenskega postopka, po katerem je mogoče obsodilno sodbo izreči le, če se resničnost očitanih dejstev, ki predstavljajo znake kaznivega dejanja potrdi v kontradiktornem postopku na glavni obravnavi. Obdolženčevo priznanje krivde ne izključuje dolžne presoje sodišča glede ugotavljanja obstoja pravno relevantnih dejstev in ne vpliva na sodnikovo materialno pravno presojo dejanja: to je presojo ali (priznana) objektivna in subjektivna dejstva predstavljajo vse zakonske znake določenega kaznivega dejanja (izpolnjenost biti inkriminacije) ter ali je obdolžencu to dejanje moč očitati (krivda).

14. Nikakršnega dvoma ni, da mora biti sodnik preden se odloči, ali bo na predobravnavnem naroku sprejel priznanje krivde posameznega obtoženca, seznanjen z vsebino vseh dokazov, saj sicer glede na določbo 3. točke prvega odstavka 285. člena ZKP priznanja obtoženca, čeprav bi bilo le to sicer „jasno in popolno“, ne more sprejeti, če le to ni podprto tudi z drugimi dokazi v spisu. Čeprav se je moral sodnik pred predobravnavnim narokom seznaniti z vsebino spisa in dokazi, in si torej tudi na podlagi sprejetega priznanja krivde posameznega obtoženca o zadevi ustvaril mnenje, pa to ne pomeni, da mu ni treba dokazne ocene glede ostalih obtožencev, ki krivde ne priznajo, sprejeti v skladu s 355. členom ZKP, torej, da lahko sodbo opre zgolj na dejstva in dokaze, ki so bili pretreseni na glavni obravnavi in sicer potem, ko je vestno pretehtal vsak dokaz posebej in v zvezi z drugimi dokazi ter na podlagi takšne presoje sprejel sklep o dokazanosti oziroma nedokazanosti dejstev, in to, kot je bilo že povedano, za vsakega obtoženca posebej. Zato dejstvo, da je sodnik sprejel priznanje krivde glede dveh obtoženk, samo po sebi ne more privedi do zaključka, da iz tega razloga sodnik ne more biti nepristranski glede ostalih obtožencev in da torej nadaljnji kontradiktorni postopek z izvedbo dokazov na glavni obravnavi ne more privedi do drugačnega spoznanja o krivdi obtožencev, ki krivde na predobravnavnem naroku niso priznali.

Glede kaznivega dejanja pod točko A I/1 izreka sodbe:

15. Obramba glede kaznivega dejanja poslovne goljufije opisanega v točki A I/1 izreka uveljavlja absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka (11. točka prvega odstavka 371. člena ZKP), ker sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih, glede na to, da je prvostopno sodišče obtoženega spoznalo za krivega kaznivega dejanja poslovne goljufije po 234.a členu KZ, z obtožnico Specializiranega državnega tožilstva (v nadaljevanju: SDT) pa se obtožencu očita storitev kaznivega dejanja poslovne goljufije po 228. členu KZ-1. Takšne svoje odločitve oziroma spremembe pravne kvalifikacije glede na očitek v obtožnici prvostopenjsko sodišče v sodbi ni obrazložilo.
16. Očitek, da sodišče prve stopnje svoje odločitve o spremembi pravne opredelitve

obtoženemu Branetu Goršetu očitane kaznivega dejanja poslovne goljufije ni obrazložilo, je utemeljen. Sodišče glede na določbo drugega odstavka 354. člena ZKP ni vezano na predlog tožilca glede pravne presoje dejanja, vendar mora drugačno odločitev obrazložiti. Tega sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi ni storilo, pač pa je ostalo pri utemeljevanju kaznivega dejanja poslovne goljufije, kot ga opredeljuje 234.a člen KZ. Pritožbeno sodišče se strinja s stališčem obrambe obtoženega Braneta Goršeta, da je v tem primeru sodišče prve stopnje v škodo obtoženca kršilo določbo kazenskega zakonika, ki v primeru kasnejše spremembe zakona napotuje na uporabo zakona, ki je za storilca milejši (3. člen KZ oz. 7. člen KZ-1). Glede opisa kaznivega dejanja in predpisane kazni med kaznivim dejanjem po 234.a členu KZ, ki je veljal do 30. oktobra 2008 in 228. členom KZ-1, ki je stopil v veljavo s 1. novembrom 2008, ni pomembnih razlik. Ker pa je mogoče to kaznivo dejanje storiti samo pri opravljanju gospodarske dejavnosti, je treba upoštevati tudi določbe splošnega dela Kazenskega zakonika (KZ), ki v petem odstavku 126. člena opredeljuje pojem gospodarske dejavnosti. Ta določa, da se za gospodarsko dejavnost po tem zakoniku štejejo „proizvodnja in promet blaga, opravljanje storitev na trgu, bančno in drugo finančno poslovanje“, medtem ko kazenski zakonik (KZ-1), ki je stopil v veljavo 1. novembra 2008 v svojem pojasnjevalnem 99. členu pojma gospodarske dejavnosti ni posebej opredeljeval. Kot pravilno opozarja obramba, so bile pojasnjevalne določbe v zvezi s tem, kaj se šteje za gospodarsko dejavnost dodane šele z novelo KZ-1B, ki je stopila v veljavo 12. maja 2012. V vmesnem času je bilo pojem gospodarske dejavnosti treba razumeti v smislu tedaj veljavnih določb Zakona o gospodarskih družbah, ki pa je v določbi drugega odstavka 3. člena kot gospodarsko dejavnost opredeljeval pridobitno dejavnost, ki se opravlja na trgu zaradi pridobitve dobička. Zato po presoji pritožbenega sodišča formalne sklenitve pogodbe o prodaji pravne osebe, ki jo je obtoženi Brane Gorše kot stečajni upravitelj sklenil na podlagi odredbe sodišča, ni mogoče šteti kot opravljanje pridobitne dejavnosti na trgu zaradi pridobitve dobička. Strinjati se je zato treba s stališčem zagovornikov obtoženega, da je s tem sodišče prve stopnje v škodo obtoženca uporabilo strožji zakon, kar poleg kršitve materialnega zakona predstavlja tudi kršitev načela zakonitosti v kazenskem pravu (28. člen Ustave).

17. Pritrditi je treba tudi stališču zagovornikov obtoženca, da si sodišče prve stopnje napačno tolmači določbo 146. člena Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (ZPPSL). Dejansko je bil obtoženi Brane Gorše pri sklenitvi pogodbe o prodaji pravne osebe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju izpolnitveni pomočnik sodišča (stečajnega senata). Gre za ravnanje stečajnega upravitelja kot organa stečajnega postopka in ne kot organa upravljanja oziroma zakonitega zastopnika pravne osebe¹. Da takšen očitok v obtožbi, ki ga je v izrek sodbe povzelo sodišče

1 primerjaj sodbo III Ips 144/2008 z dne 21. decembra 2010

prve stopnje, ni pravilen, je jasno tudi iz obtožencu očitane kaznivega dejanja, opisanega v točki A I/2a, kjer se mu očita kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja, v obeh primerih gre za prodajo, v prvem primeru pravne osebe kot celote, v drugem pa terjatve. Nikakršnega dvoma ni, da je v obeh primerih obtoženi kot stečajni upravitelj ravnal kot organ stečajnega postopka in ne kot organ upravljanja pravne osebe v stečaju.

18. Ne glede na vse navedeno pa pritožbeno sodišče po pregledu zadeve ugotavlja, da tudi ni dokazano, da je obtoženi Brane Gorše kot stečajni upravitelj pooblaščenca kupca pravne osebe v stečaju RB Nekretnine d.o.o. iz BiH dne 15. februarja 2008 v Kopru prikazoval, da je sprožil vse ustrezne postopke s predlogi za realizacijo vpisov lastništva družbe Hidro Koper d.o.o. na prodajanih nepremičninah skupaj s pravno osebo. Dokazni postopek, ki ga je izvedlo sodišče prve stopnje, namreč ni postregel s prav nobenim dokazom, da bi obtoženi v tej smeri pooblaščenca kupca karkoli prikazoval. Nobenega dokaza namreč ni, da bi obtoženca pooblaščenec kupca, odvetnik Simoniti spraševal za kakršnokoli listino na podlagi katere bi bilo „javno dobro“ ukinjeno, predvsem pa ga ni spraševal o kakršnihkoli postopkih glede realizacije vpisov lastništva na nepremičninah, ki so bile prodajane kot premoženje pravne osebe in vpisane v zemljiškoknjižni vložek 804 k.o. Bertoki. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da sicer ni dvoma, da je obtoženi najmanj od prejema odločbe Okrajnega sodišča v Kopru Dn št. 2750/2007 z dne 23. maja 2007 vedel, da nepremičnine vpisane v zemljiškoknjižni vložek številka 804 k.o. Bertoki ne spadajo v premoženje pravne osebe Hidro Koper d.o.o. v stečaju. Obtoženi dokazuje, da pri spornih nepremičninah v zemljiški knjigi javno dobro ni bilo vknjiženo. Vendar to, glede na vrsto vknjižbe v zemljiški knjigi, ni pomembno. V zemljiški knjigi je bila namreč za nepremičnine v zemljiškoknjižnem vložku 804 k.o. Bertoki vknjižena lastninska pravica kot družbena lastnina v splošni rabi in upravi Hidra Koper d.o.o., kar pomeni, da je imela pravna oseba zgolj upravljalna upravičenja (in ne pravice uporabe na podlagi katere bi po zakonu – ZLNDL ali katerem drugem- postale lastnina pravne osebe). Sicer pa je splošno znano, da je bila pravna oseba ustanovljena in imela koncesijo Ministrstva za okolje in prostor za upravljanje z vodotoki in morjem ter za pobiranje odpadkov z ladij v koprskem pristanišču. Nikakršnega dvoma torej ni, da so navedene nepremičnine predstavljale dobrine v splošni rabi za katere se je tako v teoriji kot v praksi uporabljal izraz „javno dobro“², čeprav kot takšne v zemljiški knjigi niso bile vknjižene. Glede na to, da obtoženi tudi ne trdi, da bi bile v postopku lastninskega preoblikovanja nepremičnine vknjižene v zemljiškoknjižnem vložku št. 804 k.o. Bertoki vključene v otvoritveno bilanco torej vodene kot osnovna sredstva pravne osebe³, mu je bilo vseskozi tudi jasno, da so po lastninjenju lahko postale le last države ali lokalne skupnosti. Ker pa je

2 Primerjaj: Marija Krisper Kramberger, Pravni režim dobrin v splošni rabi – Pravniki 1990, št. 8 do 10, stran 315 do 316

bilo dejstvo, da je imela pravna oseba na navedenih nepremičninah zgolj upravljalna upravičenja razvidno iz zemljiške knjige, sta se lahko tako predstavnik kupca kot stečajni senat o tem neposredno seznanila. Zato obtoženec ni mogel nikogar zavajati, kot se mu očita, z zamolčanjem in s tem prikritjem, da so nepremičnine vpisane v zemljiškoknjižni vložek št. 804 k.o. Bertoki dejansko javno dobro. Posledično pa mu tudi ni mogoče očitati, da ni sprožil nobenega postopka za ukinitve tega statusa in ne, da bi komurkoli prikazoval, da poseduje listine, na podlagi katerih bi bil status javnega dobra lahko ukinjen, niti, da jih kupec z nakupom dejansko ne bo pridobil. Ni nepomembno, na kar opozarja tudi obramba obtoženega, da v obravnavanem primeru predmet javne dražbe in posledično sklenjene prodajne pogodbe ni bila prodaja oziroma nakup posameznega premoženja stečajnega dolžnika (zlasti tudi ne nepremičnin), temveč nakup pravne osebe kot take, kar pomeni, da je kupec z nakupom pridobil originarno lastninsko pravico nad stečajnim dolžnikom kot pravno osebo oziroma njegovo pravno organizacijsko obliko, ne pa na posameznem premoženju ali nepremičnem premoženju stečajnega dolžnika. Glede na to, da se je kupec stečajnega dolžnika kot pravne osebe kot lastnik vpisal tudi v sodni register gospodarskih družb, to pomeni, da so bile obveznosti po sklenjeni prodajni pogodbi v celoti izpolnjene.

19. Obtoženec s pritožbi priloženimi listinami dokazuje, da je bila družba Hidro Koper d.o.o. dejanski lastnik nepremičnin vknjiženih v zemljiškoknjižnem vložku št. 804 k.o. Bertoki. Vendar je iz primera prodaje zemljišča, ki je bilo vknjiženo v istem zemljiškoknjižnem vložku (med prilogami 1) razvidno, da je bila potrebna odobritev prodaje s strani Sklada stavbnih zemljišč, še posebej pa stališče obtoženca ovrže prav tako priložena listina – sklep Občinskega sveta Mestne občine Koper (med prilogami 2) o ukinitvi javnega dobra na treh parcelah v vl. št. 804 k.o. Bertoki z dne 7.5.1998, s katerim se ukinja značaj javnega dobra na navedenih nepremičninah in te postanejo last Hidra Koper. Prav navedeni sklep povsem jasno kaže, da obtoženec ni imel podlage za trditev o neobstoju javnega dobra kot tudi za zatrjevanje lastninske pravice pri nepremičninah, glede katerih takšnega sklepa ni imel.
20. Kljub temu pritožbeno sodišče ugotavlja, da obtoženemu Branetu Goršetu kaznivo dejanje poslovne goljufije, kot je opisano v izreku izpodbijane sodbe v točki A I/1 ni dokazano in ga je zato v tem delu oprostilo obtožbe. Ne zaradi ravnanja obtoženca v zvezi s prodajo pravne osebe, pač pa zaradi tega, ker ni dokazano, da bi obtoženec dejanje storil pri opravljanju gospodarske dejavnosti niti da bi predstavniku kupca prikazoval, da je sprožil vse ustrezne postopke s predlogi za

3 opomba: obtoženi sam govori o kasneje najdenem premoženju

realizacijo vpisov lastništva družbe Hidro Koper d.o.o. na prodajanih nepremičninah skupaj s pravno osebo. Obtoženi namreč ni mogel zavesti ne stečajnega senata ne zastopnika kupca o pravnih vprašanjih glede statusa nepremičnin vpisanih v zemljiškoknjižnem vložku 804 k.o. Bertoki.

Glede kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja pod točko A I/2 izreka.

21. Obramba obtoženega Braneta Goršeta v pritožbi izpodbija ugotovitev sodišča prve stopnje, da bi imel obtoženi status uradne osebe. Pri tem se sklicuje na opredelitev pojma uradne osebe v 4. točki prvega odstavka 99. člena KZ-1, ki določa, da je uradna oseba po tem zakoniku lahko tudi „druga oseba, ki opravlja določene uradne dolžnosti na podlagi pooblastil, katera ji daje zakon ali na podlagi zakona izdani predpisi ali na podlagi zakona sklenjena pogodba o arbitraži“. S tem v zvezi se pritožba sklicuje na sodbi Vrhovnega sodišča I Ips 146/98 z dne 29. avgusta 2002 in I Ips 197/2006. Zagovornika poudarjata, da položaja uradne osebe stečajnemu upravitelju ne pripisuje noben pozitivni predpis, zlasti mu ga ne pripisuje stečajna zakonodaja, ne zdajšnja, ne tista, ki je veljala v času storitve kaznivega dejanja, to je tedaj veljavni ZPPSL, na katero se sklicuje prvostopno sodišče. Prav tako po mnenju obrambe ne daje podlage za sklepanje, da je stečajni upravitelj uradna oseba, sodba Vrhovnega sodišča I Ips 9993/2009 na katero se v obrazložitvi sklicuje tudi sodišče prve stopnje. To pa zato, ker iz vsebine navedene sodbe ne izhaja, da bi se sodišče posebej ukvarjalo z vprašanjem statusa stečajnega upravitelja oziroma, da bi presojalo vprašanje, ali je stečajni upravitelj uradna oseba. Takšna morebitna kršitev materialnega prava v tisti kazenski zadevi tudi ni bila zatrjevana s strani pravnomočno obsojenih oziroma njihovih zagovornikov.
22. Pritožbeno sodišče se s stališčem obrambe ne strinja. Obravnavano kaznivo dejanje je tiha blanketna norma, ki napotuje na uporabo predpisov v okviru katerih uradna oseba dela pri opravljanju uradnega dejanja, ali pri uresničevanju pooblastil, ki jih ima. Stečajni upravitelj opravlja svojo funkcijo zaradi interesov upnikov, da dosežejo čimvečje poplačilo svojih terjatev. Zato v stečajnem postopku nad pravno osebo stečajni upravitelj nima položaja zastopnika dolžnika, temveč položaj posebnega procesnega organa sodišča⁴. Na posebnost položaja stečajnega upravitelja med drugim kaže tudi določba 72. člena ZPPSL, v kateri je stečajni upravitelj uvrščen med organe stečajnega postopka (poleg stečajnega senata in upniškega odbora). Pritožbeno sodišče zato glede ugotovitve sodišča prve stopnje, da je obtoženec zlorabil svoj uradni položaj to je kot uradna oseba na podlagi določil ZPPSL, nima pomislekov.
23. Pritožbeno sodišče se prav tako ne strinja z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da je bilo kaznivo dejanje opisano v točki A I/2 izreka obtožencu dokazano v

4 tako odločba Ustavnega sodišča RS Up 949/12

celotnem obsegu. Po presoji zadeve, ki jo je pritožbeno sodišče opravilo v okviru pritožbenih navedb in po uradni dolžnosti na podlagi 1. odstavka 383. člena ZKP, ugotavlja, da obtoženemu Branetu Goršetu ni dokazano kaznivo dejanje, kot je opisano v točki A I/2a in sicer v obsegu do podpičja, torej v delu, ko se obtoženemu očita, da je z namenom, da bi družbi Hidro Koper d.o.o. v stečaju prizadejal škodo, družbi Marketing Galeb d.o.o. pa pridobil protipravno premoženjsko korist s tem, da je dne 4. novembra 2006 in 22. novembra 2006 v Kopru kršil dolžnost iz 6. točke 80. člena ZPPSL, da mora poskrbeti za izterjavo terjatev stečajnega dolžnika tako, da je podal upniškemu odboru predlog, naj da soglasje k prodaji priznane terjatve za ceno 8.000.000,00 SIT družbi Marketing Galeb d.o.o. Izola, ki je bila priznana v postopku prisilne poravnave opr. št. St 59/2002 Okrožnega sodišča v Kopru do družbe Toncity Pacific Investicije d.o.o. v znesku 16.225.887,43 SIT (to je 67.709,43 EUR), terjatev pa je bila zavarovana s hipoteko na nepremičninah Toncity Pacific Investicije d.o.o. parc. št. 1459/5 in 1570/11 k.o. Koper, pri tem pa lažnivo prikazoval, da so nepremičnine na prvem mestu obremenjene s hipoteko banke, ki je po glavnici višja od vrednosti nepremičnine, zaradi česar Hidro Koper d.d. ob prodaji le te ne bo poplačana, čeprav je vedel, da je vrednost teh nepremičnin nekajkrat višja od zavarovane terjatve in je na prvem mestu vknjižena zastavna pravica Hypo Leasing d.o.o. v tolarški protivrednosti le 200.299.400,00 SIT (to je 835.834,59 EUR), s čimer je upniški odbor in stečajni senat zavedel, da sta mu verjela in dala soglasje oziroma je bila dne 6. decembra 2006 izdana odredba za prodajo terjatve po ceni 8.000.000,00 SIT (to je 33.383,41 EUR) in, ker je bila terjatev dne 20. decembra 2006 za omenjeno ceno tudi prodana, Marketing Galeb d.o.o. pa v nadaljevanju v celoti poplačan, je družbi Marketing Galeb d.o.o. na škodo Hidro Koper d.o.o. v stečaju pridobil za najmanj 8.225.887,43 SIT (to je 34.326,02 EUR) protipravne premoženjske koristi.

24. Pritožbeno sodišče se strinja z obrazložitvijo, ki jo je podalo sodišče prve stopnje glede položaja stečajnega upravitelja, kot tudi z navedbami, kakšne so naloge stečajnega upravitelja (stran 43 in 44 obrazložitve sodbe). Vendar pa je v nadaljevanju obrazložitve, ki jo je podalo sodišče prve stopnje k točki I/2a, zmotna. Za ugotovitev, ali je obtoženi družbi Hidro Koper d.o.o. v stečaju s prodajo terjatve do družbe Toncity Pacific Investicije d.o.o. prizadejal škodo oziroma družbi Marketing Galeb d.o.o. pridobil protipravno premoženjsko korist, je po presoji pritožbenega sodišča ključen odgovor, ali je imela družba Hidro Koper d.o.o. v stečaju ob zapadlosti terjatve možnost, da se poplača iz premoženja družbe Toncity Pacific Investicije d.o.o. za znesek, ki bi bil višji od tega, ki je bil s prodajo terjatve dosežen. Kot je ugotovilo sodišče prve stopnje (stran 45 obrazložitve), je bila s sklepom Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. St 59/2002 z dne 15. maja 2003 potrjena prisilna poravnava dolžnika Toncity Pacific Investicije d.o.o., v njej pa določeno, da so po potrjeni prisilni poravnavi upniki, razporejeni v

prvi razred, upravičeni do 100% poplačila v roku petih let z obrestno mero v višini slovenske medbančne obrestne mere. Glede na to, da je sklep o prisilni poravnavi postal pravnomočen 31. maja 2003, kot ugotavlja sodišče prve stopnje, je torej terjatev družbe Hidro Koper d.o.o. v stečaju dospela v plačilo 1. junija 2008. Stečajna upraviteljica Majda Šantelj, ki je vodila stečajni postopek družbe Hidro Koper d.o.o. v stečaju pred obtoženim Branetom Goršetom je namreč terjatev, ki je bila sicer pred tem zavarovana s hipoteko na nepremičninah priglasila kot navadno terjatev. Ni dvoma, da je kupec terjatve Marketing Galeb iz Izole v odgovoru na dopis Okrajnega sodišča v Kopru dne 10. septembra 2008 umaknil predlog za izvršbo ter izjavil, da je dolžnik poravnal terjatev s pripadki. Vendar takšna izjava ne daje odgovora, kakšna je bila možnost poplačila terjatve ob zapadlosti le te, če ne bi bila prodana pred zapadlostjo. Kot je razvidno iz obrazložitve izpodbijane sodbe (stran 48), sodišče prve stopnje ne oporeka zagovoru obtoženca, da na dan zapadlosti terjatve ni obstajalo več nobeno premoženje dolžnika Tonicity Pacific Investicije ter da tudi terjatev Hidra ni bila več zavarovana s hipoteko. Razlaga sodišča prve stopnje, da gre za vrednost zemljiška, ki zagotovo znaša več kot terjatev prvega vpisanega hipotekarnega upnika Hypo Leasinga, se tako izkaže za nepomembno v odnosu do še nezapadle terjatve, ki jo je imela do dolžnika Tonicity Pacific Investicije družba Hidro Koper d.o.o. v stečaju. Vprašanje je, kaj se zgodi z vpisano hipoteko na nepremičninah po sklenitvi prisilne poravnave. Glede na to, da je terjatev prejšnja stečajna upraviteljica Šantljeva v postopku prisilne poravnave priglasila kot navadno terjatev, je postala vpisana hipoteka brezpredmetna oziroma tudi če bi ta še naprej obstajala, je postala utesnjena s pogoji iz prisilne poravnave.

25. Prav tako se pritožbeno sodišče ne strinja z ugotovitvami sodišča prve stopnje o stanju nepremičnine, ko izpostavlja bistveno višjo vrednost le te. Vsakomur, ki pozna lokalne razmere, nenazadnje tudi sodišču prve stopnje, saj se obravnavana nepremičnina nahaja preko ceste nasproti sodišča, bi moralo biti jasno, da obtoženi kot stečajni upravitelj v času, ko je podal predlog stečajnemu senatu za prodajo terjatve ni imel nikakršnega razloga verjeti, da je vrednost nepremičnine nekajkrat višja od zavarovane terjatve. Tudi, če je res, da gre za nepremičnino namenjeno gradnji in so bila nekatera dela na njej nekoč pred tem že opravljena (priprava za temelje), je splošno znano, da je bilo v času stečajnega postopka v naravi to močvirno zemljišče, zalito z vodo in uporabnost do takrat opravljenih del ne le laiku hudo vprašljiva. Nenazadnje se to kaže tudi v sedanjem stanju nepremičnine, saj je celotno območje v naravi zravnano z zemljo – torej tudi preko že opravljenih gradbenih del, kar je lokalnemu prebivalstvu prav tako splošno znano.
26. Zato ne zdrži kritične presoje očitok, da je obtoženi lažnivo prikazoval, da so nepremičnine na prvem mestu obremenjene s hipoteko banke, ki je po glavnici višja od vrednosti nepremičnine. Dokaza, da bi vedel za že sklenjeno pogodbo Marketing Galeb o nadaljnji prodaji družbi Koperinvest ni, glede na stanje

nepremičnine v naravi pa stališče, ki ga je o vrednosti nepremičnine imel na podlagi informacije izvedenca, tudi ne daje podlage za drugačno sklepanje. K navedenemu pritožbeno sodišče še dodaja, da je sodišče prve stopnje v tem primeru tudi spregledalo bistvo stečajnega postopka – hitro vnovčenje premoženja stečajnega dolžnika zaradi poplačila upnikov. Jasno je torej, da se v stečajnem postopku pri prodaji premoženje običajno ne doseže cena, ki bi jo bilo sicer mogoče doseči v najugodnejših razmerah na trgu. Glede na to, da v trenutku zapadlosti terjatve ni bilo premoženja za poplačilo kakršnegakoli zneska, pa se izkaže, da je bila prodaja terjatve smotna, saj je bila stečajna masa za znesek, ki ga sicer ne bi bilo, povečana.

27. Pritožbeno sodišče še dodaja, da se strinja s pritožbo zagovornikov obtoženega tudi v delu, ko opozarjajo, da oddajanje predlogov sodišču in izvrševanje sklepov sodišča ni izvršitvena oblika kaznivega dejanja zlorabe položaja. Jasno je, da zgolj predlog sam zase še ni ustvaril nobenih posledic in tudi dejansko ne pomeni razpolaganja s premoženjem stečajnega dolžnika. Obtoženi prav tako ni mogel zlorabiti položaja s samo sklenitvijo pogodbe o prodaji terjatve, če je ravnal v skladu s sklepom stečajnega senata, ki je takšno prodajo odobril. Na podlagi navedenega pritožbeno sodišče ugotavlja, da to kaznivo dejanje obtožencu ni dokazano in ga je zato izpustilo iz izreka obsodilnega dela sodbe.
28. Zgolj na rob navedenemu pritožbeno sodišče dodaja, da pa ni utemeljen očitek v pritožbi o relativnem zastaranju pregona, zaradi česar naj bi bila podana kršitev kazenskega zakona po 3. točki 372. člena ZKP. Državna tožilka je namreč na podlagi poročila KPK z dne 13. maja 2008 naslovljenega na Okrožno državno tožilstvo (od listovne št. 1106 do 1116) in kazenske ovadbe policije (od listovne št. 1117 do 1127), ki bremeni tudi obtoženega Braneta Goršeta, izposlovala odredbo preiskovalnega sodnika Okrožnega sodišča v Kopru (21. julija 2008) glede transakcij, ki se nanašajo na prodajo nepremičnine Toncity, dne 5. aprila 2013 pa je bil izdan sklep o razširitvi preiskave zoper obtoženca (listovna št. 1137). Glede na navedeno in zagroženo kazen za to kaznivo dejanje po tretjem odstavku 257. člena KZ-1 (do petih let zapor) relativno zastaranje pregona za to kaznivo dejanje še ni nastopilo.
29. Prav tako pritožbeno sodišče ugotavlja, da obtoženemu Branetu Goršetu ni dokazana krivda glede izvršitvenega dejanja v okviru nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po 3. in 5. odstavku 257. člena KZ-1, opisanega v točki A I/2d izreka, ko se mu očita, da je v obdobju od decembra 2006 do konca stečajnega postopka to je do dne 10. avgusta 2010 v Kopru stečajnemu senatu zamolčal, da je z odkupi terjatev stečajnih upnikov kot opisano pod točko I/2b ter točko II sodbe, postal upnik stečajnega dolžnika, da ga ta že takoj konec decembra 2006 ob nastopu prepovednega oziroma izločitvenega razloga, navedenega v nadaljevanju ni razrešil z namenom, da bi si z opravljanjem funkcije stečajnega

upravitelja pridobil tudi pravico do nagrade v zadevi, pač pa mu je bila s sklepom Okrožnega sodišča v Kopru opr. št. St 1866/2008 z dne 15. maja 2009 v Kopru določena nagrada za vodenje stečajnega postopka tudi zaradi zaslug pri povečanju stečajne mase, povišana za skupno 15% na podlagi prvega, tretjega in četrtega odstavka 3. člena in 5. člena Odredbe o merilih za določanje nagrad stečajnim upraviteljem v skupnem znesku 119.317,75 EUR, ki je bila tudi izplačana, kar vse je protipravna premoženjska korist.

30. Bistvo obrazložitve sodbe sodišča prve stopnje v tem delu predstavlja stališče, da zato, ker obtoženec kot kupec terjatev in s tem upnik stečajnega dolžnika ne bi smel opravljati funkcije stečajnega upravitelja ni bil upravičen do izplačila nagrade za delo stečajnega upravitelja.
31. Pritožbeno sodišče nima pomislekov glede ugotovitve sodišča prve stopnje, da se vlogi stečajnega upravitelja in upnika v stečajnem postopku izključujeta, oziroma, da ne more biti stečajni upravitelj nekdo, ki je hkrati tudi upnik stečajnega dolžnika. Vendar pa pritožbeno sodišče ne deli stališča sodišča prve stopnje (navedenega na strani 80 in naslednjih obrazložitve), da je zato prejeta nagrada za izvrševanje funkcije stečajnega upravitelja v celoti protipravna. Glede na predhodno obrazloženo v zvezi z dejanjem opisanim v točki I/1 izreka, se izkaže, da obtoženi nagrade, ki mu je bila odmerjena, ni pridobil zaradi kaznivega dejanja, pač pa je posledica opravljenega dela. Strinjati se je zato treba tako z obtožencem kot zagovornikoma, da zgolj odkup terjatev stečajnih upnikov ne utemeljuje stališča, da zato obtožencu tudi ne gre nagrada za delo, glede katerega tudi sodišče prve stopnje ne trdi, da ne bi bilo opravljeno.
32. V preostalem delu glede kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja kot je opisano v točki A I/2 (b in c) pritožbeno sodišče nima pomislekov. Nikakršnega dvoma namreč ni, da je obtoženi Brane Gorše z ravnanjem, kot je opisano v preostalem delu izreka izpodbijane sodbe izpolnil vse tako objektivne kot subjektivne znake tega kaznivega dejanja. Pripomniti je treba le, da gre dejansko za opis enega kaznivega dejanja, pri katerem sta s točkama b in c zamejeni le fazi celotnega dogajanja in sicer prvi del, ki vključuje pripravo, to je, dogovor obtoženega Braneta Goršeta s Stajko Skrbinšek, da bo zagotovil denar za odkup terjatev iz stečajnega postopka, ona pa da mu bo pomagala pri prikrievanju njega kot novega upnika stečajnega postopka in odkupovanju terjatev s pritegnitvijo k dejanju tudi Polone Kuhar, drugi sklop obtoženčevih ravnanj, opisanih v točki c) pa se nanaša na sam odkup terjatev. Strinjati se je sicer treba s pritožbo, da je opis kaznivega dejanja nekoliko nespretno umeščen za točko I/2a, zgolj ločen s podpičjem, vendar kljub temu ni nerazumljiv, še manj povsem nerazumljiv, kot trdi pritožba. Glede na zapisano je povsem jasno, da se obtožencu očita zloraba uradnega položaja in sicer, da je kot uradna oseba na podlagi določil ZPPSL z

namenom, da bi si pridobil veliko premoženjsko korist, zlorabil svoj uradni položaj in dano zaupanje in opustil dolžnosti, ki jih imel na podlagi Zakona o prisilni poravnati stečajev in likvidaciji ... nakar sledi opis konkretnega ravnanja obtoženca v zvezi s tem kaznivim dejanjem.

33. Kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja po tretjem in petem odstavku 257. člena KZ-1 stori uradna oseba ali javni uslužbenec, ki, zato da bi sebi ali komu drugemu pridobila protipravno premoženjsko korist, izrabi svoj uradni položaj ali prestopi mejo uradnih pravic ali ne opravi uradne dolžnosti, pri čemer kvalifikatorno okoliščino po petem odstavku 257. člena KZ-1 predstavlja velika protipravna premoženjska korist.
34. Sodišče prve stopnje je pravilno presodilo in v sodbi tudi pojasnilo, da so v ravnanju obtoženca podani vsi znaki očitane kaznivega dejanja. Ob ugotovitvi, da je obtoženec imel lastnost uradne osebe je opisano tudi njegovo konkretno ravnanje, dogovor s Stajko Skrbinšek, da bo zagotovil denar za odkup terjatev iz stečajnega postopka, da mu bo le ta pomagala pri prikrivanju njega kot novega upnika stečajnega postopka in pri odkupovanju terjatev, nakar je do odkupa terjatev na v izpodbijani sodbi opisan način tudi prišlo ter do pridobitve protipravne premoženjske koristi. Na očitke obtoženca in obrambe, da se obtožencu ne očita, da je kot stečajni upravitelj odkupoval terjatve stečajnih upnikov, saj da izrek sodbe v tem delu navaja le, da je terjatve odkupoval Ofis d.o.o., pritožbeno sodišče odgovarja, da je povsem jasno in logično, da je kot kupec navzven nastopala druga (pravna) oseba, saj je bil obtoženi na tak način prikrit kot kupec terjatev, kar pa ne pomeni, da terjatev ni odkupoval obtoženi ter kakršnakoli druga možnost, glede na izvedeni dokazni postopek odpade. Sicer pa je zakonski znak tega kaznivega dejanja namen pridobitve protipravne premoženjske koristi, sebi ali komu drugemu, (kot se očita, sebi) način storitve pa udejanjen v izrabi uradnega položaja stečajnega upravitelja zaradi katerega je bil seznanjen z obsegom stečajne mase in možnostmi plačil terjatev. Zato se ni moč strinjati s pritožbo zagovornikov, da odkupovanje terjatev stečajnih upnikov stečajnega dolžnika katerega stečajni upravitelj je bil obtoženi ne predstavlja zlorabe uradnega položaja. Tudi primerjava izločitvenih razlogov, zagovornika primerjata izločitvene razloge za stečajnega upravitelja z izločitvenimi razlogi, ki veljajo za sodnika, ni ustrezna. V obravnavani zadevi ne gre zgolj za to, da je obtoženi odkupoval terjatve stečajnih upnikov, kar je sicer izločitveni razlog za stečajnega upravitelja, pač pa se mu s tem v zvezi očita zlorabo položaja, ki ga je imel kot stečajni upravitelj, saj je izrabil notranje informacije glede pravega obsega stečajne mase. Obseg stečajne mase je bil namreč bistveno večji (poleg celotne glavnice je namreč omogočal tudi izplačilo obresti) od splošnega prepričanja, da bodo stečajni upniki poplačani le v nekaj odstotkih priznanih terjatev. Obramba sicer opozarja, da se je že tekom preiskave pokazalo, da posamezni upniki terjatev niso prodali zaradi zavajanja obtoženca, ampak na

podlagi splošno znanega dejstva, da upniki v stečaju običajno ne prejmejo poplačila za svojo terjatev, kar je sicer res, vendar zgolj ta okoliščina sama zase ne more biti odločilna. Nikakršnega dvoma namreč ni, da upniki terjatev ne bi prodajali pod ceno (kot je navedeno po povprečno 14,70% njihove vrednosti), če bi vedeli, da bo poplačilo bistveno višje (skupaj z obrestmi celo 118%). Zato tudi ni nikakršnega dvoma, da je obtoženec s svojim ravnanjem zlorabil tudi zaupanje stečajnih upnikov.

35. Sicer pa se pritožbeno sodišče tudi ne strinja s stališčem obtoženca, da za trditev, da naj bi izvršil nakup 22 terjatev preko štirih pravnih oseb z namenom prikrievanja sebe kot kupca, ni nobene dokazne podlage. Nasprotno od obtoženca pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje zelo podrobno in prepričljivo (na straneh od 56 do 83 sodbe) obrazložilo zakaj ne dvomi, da je bilo kaznivo dejanje storjeno na način opisan v sodbi. Obtoženec je bil ta, ki je zagotovil sredstva za odkup terjatev, in to ne nepomemben znesek pač pa preko 300.000,00 EUR, vrsta podjetij preko katerih je potekal denarni tok pa nedvomno tudi kaže na namen prikrievanja obtoženca kot dejanskega kupca terjatev. Ob tem ni moč spregledati obtoženčevega zagovora kako so se vodili posli ženinega podjetja, družbe Gagat d.o.o. (dejansko je posle za ženino podjetje opravljal obtoženi), da ni znal pojasniti, zakaj je bil denar nato posojen družbi Svet najem d.o.o. obtoženega Vlada Petka, nadaljnje nakazila družbi Kuhar in Bergant pa so bila prav tako posledica njegove odredbe. Glede na denarni tok, pritožbeno sodišče ugotavlja, da ni prav nikakršnega razumnega razloga da bi obtoženec, ki je za odkup terjatev namenil tolikšna sredstva na račun celotnega posojenega denarja (brez zavarovanja in nazadnje družbi Ofis d.o.o., ob čemer obtoženi trdi, da Polone Kuhar v tistem obdobju ni poznal) nato dobil vrnjen popolnoma enak znesek, torej, brez kakršnihkoli obresti, medtem ko naj bi glede na njegov zagovor in tudi zagovor obtoženega Vlada Petka tako družba Gagat d.o.o. katerega zakonita zastopnica je bila njegova žena Barbara Gorše kot tudi družba Svet najem d.o.o. Vlada Petka na račun s strani obtoženega Braneta Goršeta posojenega denarja prejeli obresti. Pritožbeno sodišče zato ne dvomi, da je bil dejanski kupec terjatev obtoženec, druga ključna oseba pri tem poslu pa je bila Stajka Skrbinšek, ki mu je pomagala pri prikrievanju njega kot dejanskega kupca terjatev na tak način, da je za odkup terjatev angažirala Polono Kuhar oziroma njeno družbo Ofis d.o.o.. Tudi to, da je denar namenjen odkupu terjatev potoval od Svet najem d.o.o. najprej na račun Kuhar in Bergant računovodstvo d.o.o. pri katerem je bila Polona Kuhar prav tako družbenica in zastopnica je imelo namen zgolj podaljšati verigo prenosov denarja in s tem zmanjšanje možnosti, da bi bil obtoženec odkrit kot kupec terjatev. Pritožbeno sodišče prav tako nima pomislekov, da je bil namen obtoženca sebi pridobiti premoženjsko korist, kot se mu očita. Zvrčanje odgovornosti na Stajko Skrbinšek (na 35 strani pritožbe obtoženca), češ da njegova dejanja lahko pomenijo le pomoč k njenim dejanjem odkupa terjatev,

namreč ne prepriča. Obtoženec namreč s tem v zvezi ponuja zgolj neprepričljive navedbe, da izpis lastnosti dokumenta, kjer je zapisano kdo ga je ustvaril, ne predstavlja potrditve o tem, kdo je dejanski sestavljalec dokumenta, ampak le to, na katerem računalniku je bil dokument ustvarjen, med tem ko ne trdi, da je z njegovim računalnikom upravljal kdo drug. Prav tako ne vzdrži kritike njegova navedba, da kolikor bi bil dejanski kupec terjatev, bi moral biti tudi prejemnik premoženjske koristi iz njih (na isti strani pritožbe) za kar pa da niti v obtožbi niti v sodbi ni nobene konkretizacije ampak je podana le abstraktna trditev, da si je pridobil premoženjsko korist, pri čemer ni konkretizirano kje, kdaj in na kakšen način je prejel kakršnakoli sredstva iz naslova poplačila terjatev, razen seveda vračila danega posojila, ki pa že po svoji naravi ne more predstavljati plačila za odkupljene terjatve, ker za kaj takega ne obstoji nobena listina, kar je pogoj po OZ, da se šteje, da je prišlo do spremembe upnika.

36. Takšne trditve so zgolj na prvi pogled lahko razumne, vendar že glede na prej navedeno dejstvo, da je obtoženi brez kakršnegakoli zavarovanja posodil znesek preko 300.000,00 EUR, ki je končal pri pravni osebi, katere zastopnice (Polone Kuhar), kot navaja obtoženi, sploh ni poznal, ter da je nato dobil vrnjen natančno takšen znesek kot ga je posodil, pove, da njegovim zagovornim oziroma enakim pritožbenim navedbam ni mogoče verjeti (gre namreč za odvetnika, ki je bil tudi stečajni upravitelj), poleg tega pa je obtoženi, očitno mimo sklepa stečajnega senata, nakazoval sredstva iz stečajne mase. Obtoženi se namreč s tem v zvezi (na strani 37 svoje pritožbe) sklicuje na določbo 419. člena OZ, češ da je tako ravnal v primerih, ko je prejel obvestilo, da je bila terjatev prenesena. Na očitek, da so bile terjatve poplačane upnikom, ki to niso bili, se obtoženi zagovarja, da mu zakon ne nalaga posebne skrbi za upniške terjatve ter da bi bil zato, kolikor bi bila kakršnakoli napaka pri poplačilu 3. in 4. naknadne razdelitve izvršenih v korist Lafino trade LLC in Finesto d.o.o. edini upravičenec za podajanje trditev o nepravilnosti pri tem poplačilu BS Faktor LLC, take trditve pa nikoli ni bilo. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da se obtoženi sklicuje na pravno osebo katere zastopnica in pooblaščenka za TRR je soobtožena Stajka Skrbinšek, ki se ji očita pomoč pri storitvi tega kaznivega dejanja. Odgovor na vprašanje kam vse oziroma na katere račune je obtoženi nakazal zneske iz stečajne mase do katerih je bil upravičen na podlagi odkupa terjatev zato niti ni bistven.. Nikakršnega dvoma namreč ni, da je obtoženi z odkupom terjatev pridobil pravico do poplačila iz stečajne mase, to pravico pa je tudi v celoti uresničil, oziroma še več, saj je bil poplačan v višini 118,69%, enako kot tudi ostali stečajni upniki (obrazložitev izpodbijane sodbe na strani 90).

37. Po izčiščenju besedila izreka, ki sedaj glasi :

„ zlorabil svoj uradnih položaj to je kot uradna oseba na podlagi določil ZPPSL z namenom, da bi:

si pridobil veliko premoženjsko korist, zlorabil svoj uradni položaj in dano zaupanje in opustil dolžnosti, ki jih je imel na podlagi Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (v nadaljevanju ZPPSL veljavnem do 30.9.2008) s tem, da je ob pomoči Stajke Skrbinšek, Polone Kuhar, Barbare Gorše in Vlada Petka kot je to opisano pod točko II/1 do 6 te sodbe začel v drugi polovici leta 2006 v Kopru in Ljubljani zlorabljati svojo funkcijo, zaradi katere je bil zaradi svojih dolžnosti na podlagi 80. člena ZPPSL seznanjen z obsegom stečajne mase in možnostmi plačil terjatev iz vnovčevanja stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o. - v stečaju in užival zaupanje stečajnih upnikov in stečajnega senata Okrožnega sodišča v Kopru v poštenost in nepristranskost tako, da se je:

b) najprej v decembru 2006 vse s Stajko Skrbinšek dogovoril, da bo zagotovil denar za odkup terjatev iz stečajnega postopka, zaradi česar mu bo pomagala pri prikrivanju njega kot novega upnika stečajnega postopka in odkupovanju terjatev tako, da se je najprej dogovorila s predstavnikom Universe service d.o.o., da je bil ta pripravljen prodati svojo terjatev kot navedeno pod točko II/6a sodbe in je pridobila Polono Kuhar z dogovorom za to, da bo družba Ofis d.o.o. dejansko zanj – formalno pa zase odkupila za najmanj 1.000.000,00 EUR terjatev stečajnih upnikov z njegovim denarjem po povprečno 14,70% njihove vrednosti kot navedeno pod točko II/1-6 sodbe zato, da bo na ta način pridobljene pravice do teh terjatev na podlagi katerih bo lahko s prodajo premoženja stečajnega dolžnika in s poplačilom iz stečajne mase dosegel višje poplačilo cene tako dogovorjenega odkupa, pri tem pa bo prava identiteta dejanskega kupca to je njega in s tem novega upnika ostala prikrita, zaradi česar je Gorše

c) v obdobju od decembra 2006 do konca leta 2007, čeprav je vedel, da bo v stečajno maso vključeno tudi nepremično premoženje v vložni številki 804 k.o. Bertoki precejšnje vrednosti, pri ponujanju odkupa izkoristil splošno znano dejstvo, da upniki iz stečajnih postopkov prejmejo izredno majhna poplačila svojih terjatev in zaupanje, da so mu verjeli ter določenim stečajnim upnikom lažno prikazoval, da bodo do konca stečajnega postopka po vnovčitvi stečajne mase poplačani za svoje terjatve le v nekaj procentih priznanih terjatev, na kar pa lahko vpliva le izkupiček iz stečaja Gradisa, katerega lastnik je bil Hidro Koper d.o.o., kar je manj, kakor pa jim je skladno z dogovorom iz prejšnje točke v ponudbi za odkup ponujal Ofis d.o.o. zato, da so se odločali za sprejem ponudbe in je tako Ofis d.o.o., kot navedeno pod točko II/6 sodbe v obdobju od decembra 2006 do konca novembra 2007 odkupila za 2.076.652,11 EUR terjatev stečajnih upnikov za skupno ceno 305.240,72 EUR, s čimer je pridobil sebi, formalno pa Ofis d.o.o. pravico do teh terjatev ter tako za najmanj 2.076.652,11 EUR protipravne premoženjske koristi, ki si jo je pridobil in je to tudi hotel,

njegovo ravnanje pod b, c in d te točke pa je protipravno, saj je vedel, da zaradi prepovednega razloga iz 1. točke drugega odstavka 78. člena ZPPSL kot stečajni

upravitelj ne bi smel odkupovati terjatev stečajnih upnikov, ker je s tem postal tudi upnik stečajnega dolžnika, zaradi česar ne bi smel hkrati opravljati funkcije stečajnega upravitelja ter se je zavedal, da je njegov predlog za izplačilo nagrade iz naslova opravljanja funkcije in zaslug pri povečanju stečajne mase protipraven, z vsemi dejanji pod točko I/2 pa tudi kršil svojo dolžnost in izjavo predsednici stečajnega senata iz četrtega odstavka 77. člena ZPPSL dano ob imenovanju, da bo vestno opravljal svojo dolžnost stečajnega upravitelja v stečajnem postopku zoper Hidro Koper d.o.o. - v stečaju, zaradi česar je užival zaupanje stečajnega senata in upnikov „ ,

se tako izkaže, da so v izreku sodbe jasno izraženi zakonski znaki kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja in očitana bistvena kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točk prvega odstavka 371. člena ZKP ni podana.

38. Glede nakupa terjatev iz stečajnega postopka Hidro Koper:

39. Obramba izpodbijani sodbi očita, da ni nobenega dokaza, da naj bi obtoženi Brane Gorše upnikom ponudil odkup terjatev, kot je opisano pod točko I/2c. Nobeden izmed upnikov, ki so bili zaslišani ni izpovedoval v smeri, da naj bi mu odkup terjatev ponujal obtoženi Brane Gorše, v opisu pa tudi ni naveden noben konkreten upnik, kateremu naj bi obtoženec ponujal odkup, zaradi česar sodbe v tem delu niti ni mogoče preizkusiti.
40. Takšne pritožbene navedbe ne vzdržijo kritične presoje. Iz opisa dejanja je razvidno, da je bil obtoženec kot kupec terjatev prikrit ob pomoči Stajke Škrbinšek, kot tudi, da je bil odkup terjatev izveden preko družbe Ofis d.o.o.. Posamezni upniki so v postopku zgolj izpovedovali o svojih kontaktih v zvezi s prejeto ponudbo za odkup terjatev s strani družbe Ofis d.o.o., pri čemer so nekatere priče tudi omenile kakšne informacije glede možnosti poplačila njihovih terjatev so dobile od obtoženca kot stečajnega upravitelja. O višini pričakovanih poplačil iz stečajne mase ter s tem v zvezi razgovorih s stečajnim upraviteljem so npr. navajale priče, ki so bile zaslišane v zvezi s prodajo terjatve družbe Adriatic Slovenica d.d. (kar povzema sodišče prve stopnje na strani 67 in 68 sodbe), družbe Petrol d.d. (na strani 70 sodbe), družbe GGS d.o.o. (na strani 70 sodbe; glede slednjega upnika je zaslišana priča Varslav Lovišček -stran 71 sodbe - potrdil, da so se prav na podlagi informacije obtoženega Goršeta odločili za sprejem ponudbe družbe Ofis d.o.o.), družbe Merkur d.d. (stran 71 sodbe), družbe Droga Portorož d.d. (stran 73 do 74 sodbe). Glede na to, da je bilo kaznivo dejanje storjeno ob pomoči drugih oseb, je navedbo v točki I/2c „pri ponujanju odkupa“ treba razumeti v celotnem kontekstu zapisanega in ne kot trditev, da je obtoženec upnikom sam osebno ponujal odkup terjatev.

Glede točke II izreka:

41. Izrek navedene točke vsebuje opis načina pomoči obtoženih Polone Kuhar, Barbare Gorše, Vlada Petka in Stajke Skrbinšek Branetu Goršetu pri storitvi kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja, opisanega v točki I/2b in c izreka in sicer prenos denarnih sredstev, ki jih je zagotovil obtoženi Brane Gorše za odkup terjatev od stečajnih upnikov prikazanih kot posojila preko računov družb Gagat d.o.o., Svet najem d.o.o., Kuhar in Bergant Co. d.n.o. ter Ofis d.o.o. (s tem v zvezi je prikazan kot posojilo tudi znesek, ki ga je zagotovila Stajka Skrbinšek – skupaj 16.000,00 EUR preko računa družbe Kuhar in Bergant Co. d.n.o. ter od tam družbi Ofis d.o.o.), v nadaljevanju pa je naveden seznam 22 stečajnih upnikov od katerih je bila terjatev odkupljena. Kot je razvidno iz obsodilnega dela izreka izpodbijane sodbe, nobena od oseb, navedenih kot pomočniki pri storitvi kaznivega dejanja, ki se očita obtoženemu Branetu Goršetu, niso bile spoznane za krive s to sodbo. Sodišče prve stopnje je sicer pojasnilo, da je opis kaznivega dejanja v točki II izreka pustilo v izreku sodbe, ker se točka I kot točka III izreka sklicujeta na opis kaznivega dejanja v točki II izreka. Kot je navedlo, je upoštevalo, da sta obtožena Barbara Gorše in Vlado Petek izpolnila vse objektivne znake tega očitanege jima kaznivega dejanja, ne pa tudi subjektivnih znakov tega kaznivega dejanja. Glede na to, da sta Stajka Skrbinšek in Polona Kuhar, ki sta priznali krivdo na predobravnavnem naroku in bili že obsojeni za kaznivo dejanje pomoči h kaznivem dejanju zlorabe uradnega položaja, medtem ko je pod točko B sodbe sodišče prve stopnje oprostilo obtožena Barbaro Gorše in Vlada Petka kaznivega dejanja pomoči h kaznivemu dejanju zlorabe uradnega položaja po tretjem in petem odstavku 257. člena KZ-1, ker, kot je navedlo, ni podan njun naklep, da bi pomagala storilcu pri naklepem kaznivem dejanju (obrazložitev od strani 83 sodbe dalje). Navedeno pomeni, da je vključitev opisa v obsodilni del izreka sodbe na način, kot je to storilo sodišče prve stopnje, nepotrebna. Dovolj bi bilo, da bi s tem v zvezi navedlo razloge v obrazložitvi sodbe (kar je sicer storilo).

Glede premoženjske koristi, ki si jo je pridobil obtoženi Brane Gorše:

42. Zgovornika obtoženega Braneta Goršeta na strani 44 in 45 pritožbe navajata: „če upoštevamo očitke iz obtožnice državnega tožilstva, iz katerih sledi, da naj bi obtoženi v posel nakupa terjatev vložil približno 300.000,00 EUR svojega denarja, vrnjeno pa nato dobil od družbe Gagat d.o.o. 300.375,90 EUR ter od družbe Finesto d.o.o. še 56.231,66 EUR, bi to pomenilo, da bi bila lahko premoženjska korist, ki si jo je z odkupi terjatev pridobil obtoženi, lahko kvečjemu samo cca. 56.000,00 EUR. Kaj se je zgodilo s približno 2.000.000,00 EUR, kolikor je bilo skupaj nakazano na račun BS Faktor in Lafino trade v Avstriji, ki ne samo, da torej niso obtoženčevi, ampak je bila, kot je pokazal dokazni postopek, za razpolaganje s sredstvi na njih pooblaščen le Stajka Skrbinšek, pa ni jasno; zlasti tudi ni bilo dokazano, da bi denar iz teh računov nato morebiti prejel obtoženi

Brane Gorše oziroma sodišče v dokaznem postopku sploh ni ugotovilo, kam naj bi denar iz teh računov šel, kdo in kdaj ga je morebiti prenakazal naprej ali prevzel gotovino. Zato obtožencu ni bilo dokazano, da si je pridobil premoženjsko korist v višini 2.076.652,11 EUR“.

43. Pritrditi je treba navedbam zagovornikov, da s pravico do terjatev, ki naj bi jih odkupil iz stečaja Hidro Koper, ni obtoženi pridobil še nobene kazenskopravno relevantne premoženjskopravne koristi, ni pa se moč strinjati s pritožbo, da bi bila takšna premoženjska korist izkazana šele v primeru, če bi bilo dokazano, da je obtoženi prejel denar iz naslova vnovčenih terjatev, torej zatrjevanih 2.076.652,11 EUR, kolikor je znašala nominalna vrednost terjatev upnikov. V tem delu pritožba očitno meri na to, da bi moralo sodišče ugotavljati tudi, ali je denar, ki je šel na račune v Avstrijo prišel do obtoženca. Vendar je bil po presoji pritožbenega sodišča izpolnjen očitek, da si je premoženjsko korist v navedenem znesku pridobil obtoženec, glede na v izreku sodbe opisan način storitve, izpolnjen že z izvedbo nakazil iz stečajne mase na račune omenjenih družb in torej ni potrebno, da bi se sodišče ukvarjalo z raziskovanjem nadaljnje poti tega denarja, čeprav je sodišče prve stopnje tudi nadaljnjo pot denarja obrazložilo (pri kaznivem dejanju pranja denarja iz točke III izreka ter nato ob utemeljevanju razlogov za odvzem premoženjske koristi) .

Glede kaznivega dejanja pranja denarja pod točko III izreka:

44. Drugi člen ZPPDFT v 1. odstavku opredeljuje pranje denarja kot katero koli ravnanje, s katerim se prikriva izvor denarja ali drugega premoženja, pridobljenega s kaznivim dejanjem, in vključuje (1.) zamenjavo ali kakršen koli prenos denarja ali drugega premoženja, ki izvira iz kaznivega dejanja in (2.) skrivanje ali prikrivanje prave narave, izvora, nahajanja, gibanja, razpolaganja, lastništva ali pravic v zvezi z denarjem ali drugim premoženjem, ki izvira iz kaznivega dejanja.
45. Kot izhaja iz sodbe Vrhovnega sodišča I Ips 60793/2011-644 z dne 30.1.2014, je razlikovanje med kaznivim dejanjem prikrivanja po 217. členu KZ-1 in kaznivim dejanjem pranja denarja po 245. členu KZ-1 bistveno za obravnavanje storilcev kaznivih dejanj:

„če storilec predhodnega (premoženjskega) kaznivega dejanja po storitvi kaznivega dejanja izpolni zakonske znake prikrivanja, bo zaradi razmerja navideznega realnega steka (naknadno nekaznivo ravnanje) storil le predhodno kaznivo dejanje;

če storilec predikatnega kaznivega dejanja po storjenem kaznivem dejanju ne prikriva le protipravno pridobljene premoženjske koristi, temveč poizkuša z določeno aktivnostjo zakriti njen izvor, pa bo lahko spoznan za krivega storitve predikatnega kaznivega dejanja in kaznivega dejanja pranja denarja.

Šele, če je storilčeva aktivnost po storjenem kaznivem dejanju taka, da po subjektivni (zavedanje storilca, da je njegovo ravnanje namenjeno temu, da se zakrije izvor nezakonito pridobljenega premoženja) in objektivni plati (običajno gre pri pranju denarja za večje, povezane transakcije, oziroma za ponavljajočo dejavnost storilca) presega kriminalno količino, zajeto v predhodnem kaznivem dejanju, in predstavlja napad na drugo zavarovano dobro, je mogoče storilca predhodnega kaznivega dejanja spoznati za krivega tudi storitve kaznivega dejanja pranja denarja.“

46. Kot izhaja iz sodbe Vrhovnega sodišča I Ips 59865/2010-102 z dne 30.01.2014, besedilo 245. člena KZ-1, da kaznivo dejanje pranja denarja stori, kdor s pranjem prikrije ali poskusi prikriti izvor denarja ali premoženja, pomeni, da je pri pranju denarja (vsaj pri tistih izvršitvenih ravnanjih, ki se delno prekrivajo z objektivnimi znaki kaznivega dejanja prikrivanja) treba ugotavljati dodaten subjektivni element – storilčev odnos do učinkov oziroma posledic njegovega ravnanja.
47. Pritožbeno sodišče nima pomislekov glede ugotovitve sodišča prve stopnje, da je obtoženi Brane Gorše storil kaznivo dejanje pranja denarja, kot je opisano v točki III/1 in 2, prav tako nima pomislekov glede dejanja očitane obtoženemu Rudolfu Trčku, ugotavlja pa, kot bo v nadaljevanju obrazloženo, da kaznivo dejanje, ki se očita pod navedeno točko izreka obtoženima Barbari Gorše in Vladu Petku po prvem, tretjem in petem odstavku 245. člena KZ-1 ni dokazano.

Glede obtoženih Barbare Gorše in Vlada Petka:

48. Kot je razvidno iz opisa očitane kaznivega dejanja, naj bi obtožena Barbara Gorše in Vlado Petek morala in mogla vedeti, da je premoženje pridobljeno s kaznivim dejanjem zlorabe uradnega položaja, ki ga je obtoženi Brane Gorše storil kot stečajni upravitelj družbe Hidro Koper d.o.o. v stečaju (opisano v I/1 in I/2b izreka izpodbijane sodbe) in sicer naj bi po predhodnem dogovoru sodelovala pri prenašanju zneskov posojil v verigi računov družb kot je opisano pod točko II/1-6 izpodbijane sodbe, čeprav Gagat d.o.o. in Svet najem d.o.o. prejetih zneskov domnevnih posojil za svojo dejavnost nista potrebovala in sta jih prenakazovala na dogovorjen račun po navodilu Braneta Goršeta, s takim ravnanjem pa naj bi prikrila stečajnega upravitelja Braneta Goršeta kot novega upnika stečajnega postopka družbe Hidro Koper d.o.o. v stečaju, vračila teh posojil pa bodo vrnjena

z izkupičkom iz tako odkupljenih terjatev iz stečajne mase in torej s tem kot udeleženca pri njegovi storitvi razpolagala tako, da sta s pranjem na način, ki tudi po 1. in 2. točki prvega odstavka 2. člena Zakona o preprečevanju pranja in financiranja terorizma pomeni pranje denarja.

49. Sodišče prve stopnje kot ključno zakaj ne verjame zagovoru obtožene Barbare Gorše navaja zneske, ki so šli od obtoženega Braneta Goršeta preko računa njene družbe Gagat d.o.o. družbi Svet najem d.o.o. kot posojila in bila kot taka tudi vrnjena, medtem ko družba Gagat d.o.o. za svojo dejavnost posojila ni potrebovala, enako utemeljitev navaja glede obtoženega Vlada Petka in njegove družbe Svet najem d.o.o., ki je sredstva prejeta od družbe Gagat d.o.o. prenakazala na transakcijski račun družbe Kuhar in Bergant Co. d.n.o., kar naj bi kazalo, da v obravnavanem primeru ni šlo za posojilo, saj posojilojemalci teh posojil niso potrebovali za svojo dejavnost temveč so jih takoj po navodilu obtoženega Goršeta prenakazali naprej na transakcijski račun druge pravne osebe. Dalje sodišče prve stopnje odločitev gradi na ugotovitvi, da je družba Gagat d.o.o. res prejela 3.406,94 EUR obresti od družbe Svet najem d.o.o. za posojena sredstva, vendar pa da te obresti niso ostale kot prihodek družbe Gagat d.o.o., pač pa da so bile skupaj z ostalimi denarnimi sredstvi v celoti prenakazane na transakcijski račun Braneta Goršeta. V nadaljevanju je sodišče prve stopnje prikazalo denarni tok in sicer, kot navaja, je Gagat d.o.o. prejel od Goršeta skupaj 300.375,00 EUR, nakar je najprej družbi Svet najem d.o.o. posodil skupaj 294.000,00 EUR, Svet najem d.o.o. pa je nato vrnil Gagatu skupaj z obrestmi 299.625,44 EUR, nakar je Gagat d.o.o. vrnil Branetu Goršetu 300.375,90 EUR, to je točno tolikšen znesek kot ga je prvotno prejel kot posojilo od Braneta Goršeta. Zato sodišče prve stopnje ne verjame zagovoru obtožene Barbare Gorše, da je šlo za običajna posojila, ki so bila v redu vrnjena in ni vedela, da bi bilo z njimi kaj narobe, oziroma, da je bil namen posojila, da bi se ustvaril le prihodek družbe v obliki obresti, in kot še navaja v nadaljevanju, z nudenjem bančnih transakcijskih računov svojih družb so obtoženemu Branetu Goršetu pomagali pri zakrivanju njegove identitete, to je identitete pravega in dejanskega pridobitelja kupljenih terjatev od stečajnih upnikov. Sredstva so bila dana v obliki posojila, čeprav je dejansko šlo za kupnino, ki jo je Ofis d.o.o. potreboval za odkup terjatev. Po mnenju sodišča prve stopnje kaže na dogovorjen in usklajen način zakrivanja dejanskega kupca terjatev tudi okoliščina, da je pri tem sodelovala obtoženčeva žena Barbara Gorše kot direktorica in zakonita zastopnica družbe Gagat d.o.o., obtoženi Vlado Petek kot direktor in zastopnik družbe Svet najem pa je bil družinski prijatelj družine Gorše, ki je tudi poslovno sodeloval z Branetom Goršetom kot odvetnikom. Šlo je za nezavarovana posojila z visokimi posojilnimi zneski na podlagi zaupanja oseb, ki so pri tem sodelovale, kar je potrdil obtoženi Vlado Petek v svojem zagovoru. Obtožena Barbara Gorše je žena obtoženega Braneta Goršeta ter je, tako sodišče prve stopnje, zagotovo vedela, da je njen mož stečajni upravitelj v družbi Hidro

Koper d.o.o., saj je njena družba Gagat d.o.o. opravljala tudi administrativna opravila za njegovo pisarno. Bančni podatki razkrijejo in dokazujejo, da je bila ona tista, ki je v družbi Gagat d.o.o. razpolagala s finančnimi sredstvi in je nakazila denarja izvajala prav ona kot edina pooblaščenka za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu družbe Gagat d.o.o.. Sodišče prve stopnje glede obtoženega Vlada Petka, poleg ugotovitve, da gre za osebe, ki so se poslovno in prijateljsko družile, še navaja, da pa mu verjame, da je poznal samo del posojilne verige med družbo Gagat, družbo Svet najem d.o.o. in družbo Kuhar in Bergant Co. d.n.o., glede na obtoženčev zagovor pa je sodišče prve stopnje ugotovilo, da je šlo v tem primeru za fiktivno posojilno pogodbo, saj je obtoženi Petek v zagovoru sam priznal, da njegova družba Svet najem d.o.o. ni potrebovala posojila za lastno dejavnost pač pa je posojilo prejela na prošnjo obtoženega Braneta Goršeta in ga po njegovem navodilu prenakazala naprej na družbo Kuhar in Bergant Co. d.n.o. saj sam te družbe naj ne bi poznal.

50. Po presoji pritožbenega sodišča okoliščine, ki jih navaja sodišče prve stopnje, ne dajejo podlage za kakršenkoli zaključek, sploh pa ne za gotovost, ki je potrebna za zaključek, da bi navedena obtoženca Barbara Gorše in Vlado Petek morala in mogla vedeti, da bo denar, ki se bo vrnil, „umazan“, torej, da bo obremenjen prav s kaznivim dejanjem zlorabe uradnega položaja prvega obtoženca, to je Braneta Goršeta kot stečajnega upravitelja družbe Hidro Koper d.o.o. -v stečaju. Že iz drugih postopkov zoper obtoženega Braneta Goršeta, ki jih omenja v sodbi sodišče prve stopnje, ni dvoma, da obtoženi Brane Gorše ni bil stečajni upravitelj zgolj v obravnavani zadevi, zato okoliščini, da je obtožena Barbara Gorše žena obtoženega Braneta Goršeta in da je njena družba Gagat d.o.o. opravljala administrativne zadeve za odvetniško družbo Braneta Goršeta, brez konkretnjših navedb, nimajo nikakršne teže. Prav tako tudi neizpodbijana ugotovitev, da sta se družini obtoženega Braneta Goršeta in Vlada Petka družili tudi zasebno, ne daje podlage za kakršnokoli sklepanje glede utemeljenosti očitka. Obe družbi sta si namreč za posojeni znesek obračunati obresti in to ne le fiktivno, kot ugotavlja sodišče prve stopnje. Da je šlo za posojanje relativno visokih zneskov brez zavarovanj torej na podlagi zaupanja, pa gre pripisati dejstvu, da je bil posojilodajalec Brane Gorše, ki je tudi odredil kam oziroma komu naj se nakazila izvedejo. Po prepričanju pritožbenega sodišča je obtoženi Vlado Petek razumno in prepričljivo pojasnil razmerja med njim in obtoženim Branetom Goršetom. Kot je povedal, je ravnal na prošnjo obtoženega Braneta Goršeta ob čemer je na račun zneska, ki je bil prenesen preko transakcijskega računa njegove družbe prejel tudi obresti, pojasnil je tudi kakšno je bilo njegovo sklepanje o razlogih za ravnanje obtoženega Braneta Goršeta (posojilo znancu, vendar ne brezobrestno), zato ob dejstvu, da je bil denar kot posojilo nato nakazan na račun družbe Kuhar in Bergant Co. d.n.o. prav tako ni imel nikakršnega razloga, da bi kakorkoli posumil, da je ta denar namenjen odkupu kakršnihkoli terjatev in še to, da gre za odkup

terjatev stečajnih upnikov družbe katere stečajni upravitelj je obtoženi Brane Gorše. Ker o nasprotnem ni nobenega dokaza, mu pritožbeno sodišče verjame in ugotavlja, da mu očitano kaznivo dejanje ni dokazano. Tudi zakonska zveza obtožene Barbare Gorše z obtoženim Branetom Goršetom in opravljanje poslov za njegovo odvetniško družbo preko družbe Gagat d.o.o., ne daje podlage za zanesljiv zaključek, da bi se obtožena morala in mogla zavedati, da je možev denar namenjen storitvi kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja. Tudi njo je bilo zato treba oprostiti obtožbe.

Glede obtoženih Braneta Goršeta in Rudolfa Trčka:

51. Nasprotno kot glede obtoženih Barbare Gorše in Vlada Petka pa pritožbeno sodišče ugotavlja, da ni dvoma, da je obtoženima Branetu Goršetu kot tudi Rudolfu Trčku kaznivo dejanje pranja denarja dokazano tako, kot je razvidno iz izreka sodbe sodišča prve stopnje. Iz nakazil zneskov iz stečajne mase kot tudi nadaljnje poti denarja je namreč očitno, da si je obtoženi Brane Gorše z razpršenostjo prenosov denarnih zneskov, kot je opisano v izreku izpodbijane sodbe pod točko III izreka, prizadeval preprečiti sledljivost izvora pridobljenega denarja iz kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja. Pritožbeno sodišče pritrjuje ugotovitvi sodišča prve stopnje, da je bil obtoženi Brane Gorše dolžan stečajni senat obveščati o spremembah stečajnih upnikov (stran 90 in 91 obrazložitve izpodbijane sodbe). Obveščen je bil namreč o vsaki spremembi stečajnega upnika, zato bi moral stečajnemu senatu tudi prikazati dejansko stanje na dan sestave tabele. Stečajni senat je namreč s sklepi potrjeval podane predloge stečajnega upravitelja ter ga napotil, da opravi delitev stečajne mase stečajnim upnikom kot so navedeni v tabeli. Glede na to, da je bil obtoženi obveščen o spremembah stečajnih upnikov, tudi pritožbeno sodišče pritrjuje ugotovitvi sodišča prve stopnje, da je stečajni upravitelj zavestno zavajal stečajni senat z nepravilnim dejanskim stanjem v tabelah z namenom prikriti dejanskega kupca.
52. Kot ugotavlja sodišče prve stopnje na strani 93 sodbe, pregled transakcijskega računa družbe Finesto d.o.o. Ljubljana (listovna št. 154 do 156 spisa) potrjuje, da sta izvršena dne 6. julija 2010 dva priliva kot „peta delitev stečajne mase“ na transakcijski račun družbe Finesto d.o.o. in sicer v znesku 49.347,57 EUR in 12.880,67 EUR, skupaj torej 62.228,24 EUR. Prav tako vse navedeno potrjuje pregled prometa na transakcijskem računu družbe Hidro Koper d.o.o. - stečaju (na listovni št. 1146 do 1159).
53. Obtoženi Brane Gorše ne more biti uspešen z zatrjevanjem, da bi smela oporekati nakazilu le družba Skrbinškove BS Factor LLC, ki pa tega ni storila. Glede na to, da je kaznivo dejanje storil v dogovoru s Stajko Skrbinšek ter da je bil dejanski kupec terjatev stečajnih upnikov obtoženec, ki je tudi odredil nakazila zneskov iz stečajne mase za poplačilo terjatev, je torej logično, da ni bilo nikogar, ki bi temu

nasprotoval. S sklicevanjem, da je bil obtoženi kot stečajni upravitelj dolžan sredstva iz stečajne mase v skladu z določbami Obligacijskega zakonika nakazati na račune prevzemnikov terjatev (v skladu s 419. členom OZ), zato ne more biti uspešen.

54. Tudi zagovoru obtoženega Rudolfa Trčka ni moč slediti, iz razlogov, ki jih je podrobno opisalo v izpodbijani sodbi že sodišče prve stopnje. Pričakovano ravnanje Rudolfa Trčka bi namreč nedvomno bilo, ko je dobil nakazilo iz razdelitve stečajne mase, da bi ga tja kot neupravičen prejemnik tudi vrnil, ne pa, da ga je, kot je opisalo sodišče prve stopnje na 96. strani sodbe, v petih nakazilih v juliju mesecu od 7. do 24.7.2010 v skupnem znesku 56.231,66 EUR nakazal kot delno vračilo ali vračilo gotovine na osebni račun Braneta Goršeta, preostanek v znesku 5.996,58 EUR pa je družba Finesto d.o.o. porabila za plačila pri delovanju družbe. Glede na to, da je bil na račun družbe Finesto d.o.o. nakazan denar iz stečajne mase, družba pa je na račun obdolženega Braneta Goršeta plačala znesek 56.231,66 EUR kot vračilo gotovine, razliko do celotnega nakazanega zneska pa si zadržala za lastno poslovanje, tudi pritožbeno sodišče ne dvomi, da je obtoženi Rudolf Trček nedvomno vedel, da je bil denar pridobljen s kaznivim dejanjem, pri čemer se tudi pritožbeno sodišče strinja s stališčem sodišča prve stopnje, da je imelo nakazovanje v več manjših zneskih namen prikriti nezakonit izvor denarja.
55. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje dokazno oceno tudi glede obtoženega Rudolfa Trčka sprejelo po skrbnem pretehtanju vseh dokazov in tudi v povezavi z njegovim zagovorom, ko se je zagovarjal, da z družbo Finesto d.o.o. nima nobene zveze in ni nikoli posloval, da lastnika in direktorja družbe Finesto d.o.o. Miloša Budisavljeviča ne pozna in ga ni nikjer srečal, kot tudi, da za Finesto d.o.o. ni nikdar podpisal nobenega dokumenta, v imenu tega podjetja ni izvedel nobenega posla, sploh ne ve, kaj je glavna dejavnost tega podjetja, niti ne ve, kako in na kakšen način je ta družba pridobivala prihodke oziroma premoženje ter da tudi v imenu družbe Finesto d.o.o. nikdar ni sprejel nobenega denarja oziroma premoženja, kot tudi, da v imenu te družbe ni opravil nobene finančne transakcije ter da s premoženjem družbe Finesto d.o.o. ni nikdar gospodaril oziroma z njim razpolagal. Takšen njegov zagovor je v obrazložitvi sodbe na strani 98 obrazložitve sodišče prve stopnje prepričljivo ovrglo in k temu v bistvu ni kaj dodati. Kot je navedlo, sklicujoč se na izpoved priče Miloša Budisavljeviča, ki mu verjame, je ta povedal, da sam družbe Finesto d.o.o. ni ustanovil, pač pa je privolil, da nekdo to družbo „napiše na njega“. Uslugo je delal obtoženemu Branetu Goršetu, družbo pa je prevzel od tasta ali svaka obtoženega Braneta Goršeta. Sam ne poseduje ustanovnih in bančnih dokumentov družbe Finesto d.o.o., s kakšno dejavnost se družba ukvarja pa je izvedel iz časopisov. Za prevzem družbe je plačal le notarske stroške za prepis družbe na njegovo ime. Zanimal je, oziroma se ne spomni, da bi kot zakoniti zastopnik te družbe pri A Banki podpisal karton za razpolaganje s sredstvi na transakcijskem računu

oziroma pooblastil drugega za razpolaganje s sredstvi, prav tako je zanikal, da bi kdaj koli sam posloval preko transakcijskega računa te družbe, saj ga obtoženi Brane Gorše ni nikoli obveščal, kaj se dogaja v zvezi s poslovanjem te družbe. Obtoženi Gorše na izpoved te priče ni imel pripomb, zato tudi pritožbeno sodišče ne vidi nobenega razloga, da ji ne bi bilo moč verjeti.

56. Kot je razvidno iz izpodbijane sodbe (stran 98/99), in tega pritožba ne izpodbija, je bila dne 3. decembra 2008 podana banki prijava pooblaščenca (listovna št. 2593 spisa), s katero družba Finesto d.o.o. pooblašča Rudolfa Trčka, da lahko preko ABAKOM – elektronskega bančništva Abanke Vipa d.d. pregleduje podatke, pripravlja podatke, overovi podatke in odpremi podatke na transakcijskem računu družbe Finesto d.o.o. Ljubljana, saj ima pooblaščenec zaščitno kartico (HALKOM Ca) s serijsko številko 88881268820. Hkrati je bilo priloženo pisno potrdilo o istovetnosti digitalnega potrdila (listovna št. 2594), s katerim pooblaščenec Rudolf Trček z davčno številko 67186998 izjavlja, da so podatki iz tega izpisa digitalnega potrdila podatki, ki povezujejo njega osebno s podatki za preverjanje nejegovega elektronskega podpisa, katerih namen je njegovo varno elektronsko poslovanje. Kot je pojasnilo sodišče prve stopnje v drugem odstavku na 99. strani obrazložitve izpodbijane sodbe, je bil obtoženi Rudolf Trček z istim digitalnim pooblastilom pooblaščen tako za družbi Finesto usluge d.o.o., glede katere je sam priznal, da je lastnik in direktor, kot tudi za družbo Finesto d.o.o., torej kot imetnik iste serijske številke certifikata (88881268820) vstopal v elektronsko banko ABAKOM. V zvezi z odpiranjem transakcijskih računov za pravne osebe je sodišče prve stopnje zaslišalo tudi delavke A banke Vipa d.d. iz Ljubljane Andrejo Toni, Ksenijo Pečnik, Dunjo Jeršin Tomazini, Tadejo Maznik in Ireno Grabnar (Bajuk), ki so podrobno opisale potek odpiranja transakcijskih računov za pravne osebe, kot tudi obvezno navzočnost zakonitega zastopnika pri tem. Sodišče prve stopnje je sicer ugotovilo, da glede na izvedensko mnenje izvedenca za forenzično preiskovanje pisav Boruta Pogačnika (zaključek strani 101 in 102 sodbe) spornih podpisov „Rudolf Trček“ na obrazcih ni podpisal obtoženi Rudolf Trček (meni, da so bili pri banki pridobljeni bianco obrazci, ki jih je nato doma izpolnila in podpisala druga oseba), vendar pa je, kot ugotavlja sodišče prve stopnje (na strani 103 sodbe) moral biti prisoten ob potrditvi istovetnosti v banki, saj sicer bančne delavke ne bi ugotovile in potrdile istovetnosti. Kar je še pomembno, in kar izhaja iz izpovedi priče Maznik (o tem sodišče prve stopnje na strani 103 sodbe), je lahko imel pooblaščenec serijsko številko certifikata za več firm, tako, da je imel en certifikat, uporabljal pa ga je lahko za več firm. Glede na to, da je Miloš Budisavljevič obtoženemu Branetu Goršetu le posodil svoje ime za ustanovitev družbe Finesto d.o.o., katere zakoniti zastopnik je bil pred tem Matjaž Bizjak, tast obtoženega Braneta Goršeta, ter da Budisavljevič z omenjeno družbo sploh ni posloval ter da je razpolagal s sredstvi na transakcijskem računu te družbe torej le obtoženi Rudolf Trček, bratranec obtoženega Braneta Goršeta, ki je bil pooblaščen

tudi za elektronsko poslovanje preko ABAKOMa, je tudi po presoji pritožbenega sodišča gotovo, da je le obtoženi Trček lahko razpolagal s sredstvi na transakcijskem računu te družbe z isto zaščitno kartico, ki jo je uporabljal tudi za razpolaganje s sredstvi na transakcijskih računih družb Finesto usluge d.o.o., Finesto arhiv d.o.o. in Finesto najem d.o.o., katerih direktor in lastnik je bil prav obtoženi Rudolf Trček. Pritožbeno sodišče zato ne dvomi o ugotovljeni krivdi glede obtoženemu Rudolfu Trčku očitane kaznivega dejanja pranja denarja po prvem in tretjem odstavku 245. člena KZ-1, tako, kot izhaja iz izreka sodbe sodišča prve stopnje.

57. Pritožbeno sodišče tudi nima pomislekov glede ugotovitve sodišča prve stopnje (na strani 105 sodbe), da družba Lafino trade LLC ni bila stečajni upnik niti ni bila z nobeno pogodbo kakšna terjatev prenesena na to družbo. Za sklicevanje obtoženega Braneta Goršeta, da je tako ravnal po navodilu BS Factor LLC, torej po odredbi Stajke Skrbinšek ter ob tem sklicujoč se še na določbe Obligacijskega zakonika, ni nikakršne podlage.
58. Sicer pa pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje v tem delu sodbo tako temeljito in prepričljivo obrazložilo, da k temu, kar je navedlo, ni kaj dodati. Glede na opozorilo zagovornika obtoženega Braneta Goršeta odvetnika mag. Emila Zakojnška o novem dokazu pridobljenem s strani avstrijskega tožilstva v mesecu juliju tega leta pritožbeno sodišče le dodaja, da (enako je na seji pritožbenega senata omenila že višja državna tožilka), dejansko ne gre za pritožbeno novoto, saj je glede 12 transakcij po 50.000,00 EUR, skupaj 600.000,00 EUR na bančni račun družbe SAS holding Delavare, ZDA, svoje ugotovitve navedlo že sodišče prve stopnje na strani 109 sodbe. Ali so ta sredstva še vedno na tem računu pa za obravnavano zadevo ni pomembno, ob že povedanem, da si je obtoženi Brane Gorše v sodbi očitano premoženjsko korist pridobil že s tem, ko je iz stečajne mase odrejal plačila zneskov terjatev, katerih kupec je bil sam (na način opisan v sodbi).

Glede izrečene kazenske sankcije obtoženemu Branetu Goršetu:

59. Obtoženec v pritožbi (67. stran) glede izrečene kazenske sankcije izhaja s stališča, da zato, ker je bil Hidro Koper d.o.o. dejanski lastnik nepremičnin iz vložka 804 k.o. Bertoki tudi denar, ki je bil pridobljen s prodajo stečajnega dolžnika kot pravne osebe ne more biti opredeljen kot tisti, ki je pridobljen s storjenim kaznivim dejanjem. Kot obteževalne okoliščine sodišče navaja abstraktne dele kazenske norme, ne pa subjektivnih elementov. Kolikor pa navedene subjektivne elemente, ti ne izhajajo iz nobenega dokaza. Obtoženi tudi meni, da je izrek stranske denarne kazni v celoti neutemeljen. Iz dokazov v spisu izhaja, da je Finesto d.o.o. z nakazili vračal predhodno obstoječi dolg do njega (to je

obtoženega), Gagat pa posojila, ki so bila dana zaradi pridobitve obresti navedeni družbi, zato kako pranje denarja v navedenih transakcijah ni dokazano niti na nivoju malomarnosti. Pri izreku denarne kazni je sodišče uporabilo kot podlago povprečno mesečno neto plačo, z obrazložitvijo, da ni imelo podatkov o njegovem dnevnem zaslužku, kar ni res. Sodišče je vedelo, da z odreditvijo pripora nima več prihodkov in s tem dnevnega zaslužka, oziroma da je ta dnevni zaslužek enak nič. Meni, da mu je bila izrečena zaporna kazen mimo ustaljenih pravil in ustaljene sodne prakse na podlagi vnaprejšnje obsodbe. Izrek stranske denarne kazni je po mnenju pritožnika v celoti neutemeljen in v nasprotju s podatki v spisu.

60. Svoje nestrinjanje s stališčem obtoženca, da je bil Hidro Koper d.o.o. dejanski lastnik nepremičnin iz zemljiškoknjižnega vložka 804 k.o. Bertoki je pritožbeno sodišče že pojasnilo. Da je bilo to tudi obtožencu nedvomno povsem jasno se izkaže že na podlagi napotkov zastopniku kupca, ko se na dražbi kupljena pravna oseba Hidro Koper d.o.o. v zemljiški knjigi ni mogla vknjižiti kot lastnica navedenih nepremičnin, pa tudi iz korespondence med njim in predsednico stečajnega senata z dne 19. oktobra 2009 (listovna št. 2699 stečajnega spisa), ko je ta od njega zahtevala, da v najkrajšem času (najkasneje v 24 urah) v spis predloži vse morebitne listine, ki še niso bile vložene v spis, iz katerih izhajajo podatki o namenski rabi nepremičnin, vpisanih v zemljiškoknjižnem vložku št. 804 k.o. Bertoki, obtoženec pa je v dopisu, ki nosi isti datum (listovna št. 2700 do 2705 stečajnega spisa) kot dodatek priloženim listinam (odločbi o lastninjenju vodnega zemljišča z dne 27. februarja 2006, obtoženčevemu e-mailu naslovljenemu na gospo Urško Ilič Vidergar in kopiji odločbe Mestne občine Koper z dne 21. novembra 1996) posebej opozoril, da v stečajnem postopku nad Hidro Koper niso prodajali posameznim zemljišč ampak pravno osebo z aktivnim premoženjem „med katera je spadalo tudi upravljanje zemljišč vpisanih v vl. št. 804 k.o. Bertoki“. Zato v tem delu pritožba ni utemeljena. Zgolj pavšalno je izražen tudi očitek, da je sodišče kot obteževalne okoliščine navedlo abstraktne dele kazenske norme ne pa subjektivnih elementov, saj z nadaljnjim besedilom prihaja obtoženec sam s seboj v nasprotje, ko navaja, da pa „kolikor navede subjektivne elemente pa ti ne izhajajo iz nobenega dokaza“.
61. Kot je navedlo sodišče prve stopnje v obrazložitvi izpodbijane sodbe, je upoštevalo, da je obtoženec dejanja storil z direktnim naklepom, upoštevalo je tudi naravo in težo kaznivih dejanj, pri čemer je kot olajševalno okoliščino upoštevalo, da do sedaj še ni bil kaznovan ter da mora skrbeti za dva nepreskrbljena otroka, medtem ko drugih olajševalnih okoliščin pri njem ni zasledilo. Kot obteževalne okoliščine je upoštevalo, da je obtoženi Brane Gorše kot stečajni upravitelj grobo zlorabil zaupanje tako stečajnega senata kot stečajnih upnikov v njegovo poštenost in nepristranskost. Kot je še navedlo, je obtoženi pri organizacije in koordinacije protipravne dejavnosti obtožencev predstavljal osrednjo personalno vez med vsemi akterji, pri izvršitvi kaznivih dejanj pa

pokazal veliko mero trdovratnosti in vztrajnosti, deloval premišljeno in načrtoval kriminalno ravnanje, s tem da je angažiral tudi druge zaupne osebe. Pri svojem ravnanju je deloval prikrito, skrit za raznimi družbami, pri čemer je bil prav on glavni organizator in koordinator te kriminalne dejavnosti. Nasprotno od obtoženca in zagovornikov pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje pri obtoženemu Branetu Goršetu ugotovilo in primerno upoštevalo vse pomembne okoliščine, ki vplivajo na odmero kazni. Pritožbeno sodišče se je zato nanje oprlo, razen kolikor je moralo pritožbeno sodišče poseči v odmero kazni glede na ugotovitev, da obtožencu niso dokazana vsa v izpodbijani sodbi očitana kazniva dejanja oziroma v celotnem obsegu, kot je bilo že obrazloženo.

62. Neutemeljen je tudi očitek glede izrečene stranske denarne kazni, ki ga obtoženec utemeljuje z zanikanjem storitve kaznivega dejanja pranja denarja s transakcijami. Ne pove namreč iz katerih dokazov v spisu izhaja, da je Finesto d.o.o. z nakazili vračal predhodno obstoječi dolg do njega, čeprav se nanje sklicuje, izpostavlja pa še posojila Gagat, ki so bila dana zaradi pridobitve obresti navedeni družbi. Vloga družbe Gagat je bila že pojasnjena in k temu na tem mestu ni kaj dodati.
63. Zgolj na nivoju pavšalnega zatrjevanja je tudi očitek sodišču prve stopnje glede obrazložitve izreka denarne kazni, češ da je sodišče že s tem, ko je zoper njega odredilo pripor, vedelo da prihodkov nima več niti dnevnega zaslužka. Obtoženčeve navedbe so premalo konkretne, da bi jih bilo mogoče preveriti in da bi bilo zgolj na podlagi dejstva, da je obtoženi v priporu moč ugotoviti, da je obtoženi ob kakršenkoli vir prihodkov. Zato se je sodišče prve stopnje pravilno odločilo, ko je ob izostanku konkretnih podatkov svojo odločitev oprlo na podatke o objavljeni povprečni mesečni neto plači.

Glede izrečene zaporne in stranske denarne kazni:

64. Glede izrečene zaporne kazni je pritožbeno sodišče ob upoštevanju okoliščin, kot so navedene v točki 60 ter ob ugotovitvi, da obtožencu niso dokazana vsa kazniva dejanja iz izreka sodbe sodišča prve stopnje (ni dokazano kaznivo dejanje poslovne goljufije pod točko I/1; nista dokazani dve izvršitveni dejanji – I/2a in d, zato sta izpuščeni iz izreka kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja pod točko I/2). obtoženemu Branetu Goršetu za kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja pod točko I/2 izreka določeno kazen (štirih let) glede na manjšo kriminalno količino znižalo na tri leta in 6 mesecev zopora in določeno stransko denarno kazen (v višini 800 dnevni zneskov) znižalo na 600 dnevni zneskov ter mu nato izreklo enotno kazen šest let zopora ter enotno denarno kazen 1.350 dnevni zneskov, to je 45.258,74 EUR.

Glede izrečenega varnostnega ukrepa:

65. Obtoženi se pritožuje tudi zoper izrečeni varnostni ukrep prepovedi opravljanja dolžnosti stečajnega upravitelja ter se pri tem sklicuje na določbo tretjega odstavka 108. člena ZFPPIPP po kateri dovoljenje za delo stečajnega upravitelja ne more pridobiti kdor je bil pravnomočno obsojen zaradi kaznivega dejanja, storjenega z naklepom, ki se preganja po uradni dolžnosti. Obtoženi je spregledal, da navedba pogojev iz tretjega odstavka 108. člena ZFPPIPP vsebuje tudi dostavek na zaključku „in kazen še ni bila izbrisana iz kazenske evidence“. Glede na določbo 6. točke četrtega odstavka 82. člena KZ-1 se obsojencu, ki je obsojen na kazen zapora nad pet do deset let po desetih letih z zakonsko rehabilitacijo izbriše sodba iz kazenske evidence in prenehajo veljati vse njene pravne posledice, obsojenec pa velja za neobsojenega, sodna rehabilitacija pa je v skladu s 83. členom KZ-1 možna po polovici z zakonom določenega roka. Pritožba obtoženca glede izrečenega varnostnega ukrepa zato ni utemeljena.

Glede odvzema premoženjske koristi:

66. Obtoženi Brane Gorše meni, da je sodišče pri tem izreku prekoračilo obtožbo, saj v obtožbi niso podani očitki o tem, kdaj, kje in na kakšen način naj bi si pridobil protipravno premoženjsko korist, ki bi se glede na opis dejanj lahko rezultirala le v obliki denarja. Meni tudi, da je sodišče kršilo določilo šestega odstavka 245. člena KZ-1, ko premoženjske koristi ni odvzelo Skrbinškovi, saj da je sodišče samo zapisalo, da je sama v celoti razpolagala s sredstvi na bančnih računih družbe BS Factor LLC v Avstriji in iz dokazov v spisu tudi izhaja, da je odredila izplačila iz zadnjih dveh razdelitev v korist preostalih dveh prejemnikov. Za izplačilo nagrade v stečaju pa se v spisu nahaja dokumentacija, da je plačilo prejela družba Gorše in partner o.p., d.o.o. in ne Gorše Brane. Pritožnik meni, da je s sprejeto odločitvijo sodišče poseglo v ustavno varovano pravico do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave Republike Slovenije.

67. Pritožbeni očitki obtoženca niso utemeljeni. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je v delu, kolikor ni posegalo v sodbo sodišča prve stopnje, izrek jasen in nima pomanjkljivosti, tudi kolikor se nanaša na protipravno premoženjsko korist, ki si jo je obtoženi s kaznivim dejanjem pridobil. S pritožnikom se prav tako ni moč strinjati, kolikor se njegove navedbe nanašajo na odvzem premoženjske koristi soobtoženi Stajki Skrbinšek, glede na to, da si je premoženjsko korist pridobil obtoženi, pri čemer je bila pri storitvi kaznivega dejanja Stajka Skrbinšek le njegova pomočnica, ki je ravnala po njegovih navodilih oziroma z denarjem razpolagala v dogovoru z obtoženim Goršetom. Ob tem je treba še dodati, da tudi sicer trditev obtoženca, „da je sodišče samo zapisalo, da je sama v celoti razpolagala s sredstvi na bančnih računih družbe BS Factor LLC v Avstriji“ v besedilu izpodbijane sodbe nima podlage.

Odgovor na očitke, ki se nanaša na izplačilo nagrade v stečajju, češ da je plačilo prejela družba Gorše in partnerji o.p., d.o.o. in ne Brane Gorše, ni potreben, glede na to, da je dejanje opisano v točki I/2d iz izreka izpodbijane sodbe izpuščeno.

68. Glede očitka, da je s sprejeto odločitvijo sodišče poseglo v ustavno varovano pravico do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave Republike Slovenije pa pritožbeno sodišče pripominja le, da je za odvzem premoženjske koristi sodišče prve stopnje imelo podlago v določbah sedmega poglavja KZ-1 oziroma v konkretnih določbah členov v tem poglavju na katere se opira izpodbijana sodba (to je 74., 75. in 77. člen KZ-1 v zvezi z določbo 503. člena Zakona o kazenskem postopku – ZKP).

Glede izrečene kazni obtoženemu Rudolfu Trčku:

69. Sodišče prve stopnje je odločitev o kazni glede obtoženega Rudolfa Trčka utemeljilo na strani 125 izpodbijane sodbe. Pravilno je kot olajševalne okoliščine upoštevalo njegovo dosedanjo nekaznovanost in skrb za dva mladoletna otroka, ter se glede na težo kaznivega dejanja in ugotovitev, da je obtoženi ravnal z naklepom, utemeljeno odločilo za izrek zaporne kazni. Zagovornik opozarja, da je šlo sodišče prve stopnje pri izreku kazni preko predloga tožilstva, saj je višja državna tožilka, ob oceni, da se njemu očita najmanjša kriminalna količina, zanj predlagala izrek zaporne kazni v trajanju enega leta in 300 dnevni zneskov denarne kazni, kar je sicer res (prim. prepis posnetka besede strank na list. št. 3224 spisa), vendar zgolj s tem ni zagrešilo nobene procesne kršitve. Pač pa se je treba strinjati s pritožbo, kolikor sodišču očita, da je obtožencu kot obteževalno okoliščino štelo, da se je skrival za podjetjem, katerega zakoniti zastopnik je Miloš Budisavljevič. Prizadevanja, da bi prikril svojo vpletenost pri kaznivem dejanju, ki, kot se je izkazalo, ni bilo uspešno, po presoji pritožbenega sodišča ni moč šteti kot obteževalno okoliščino, ki bi narekovala strožje kaznovanje. Po presoji pritožbenega sodišča so pri izreku sankcije premalo prišle do izraza tudi že omenjene olajševalne okoliščine, predvsem pa, da se temu obtožencu tudi po oceni državnega tožilstva očita najmanjša kriminalna količina. Zato je po presoji pritožbenega sodišča primerno obtožencu izreči zaporno kazen v trajanju enega leta. Obramba sicer sodišču prve stopnje tudi očita, da ni imelo razloga za izrek stranske denarne kazni, vendar se s takim stališčem pritožbeno sodišče ne strinja. Kot je obrazložilo že sodišče prve stopnje, je pri kaznivem dejanju pranja denarja poleg zaporne obvezen izrek denarne kazni. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje obtožencu izreklo denarno kazen v okviru predpisane z zakonom (47. člen KZ-1) višina le te pa je primerna glede na ugotovljene okoliščine. Zato v tem delu sodbe sodišča prve stopnje ni spreminjalo.

Glede odvzema premoženja drugim osebam :

70. Glede odvzema protipravne premoženjske koristi, razen v delu, kolikor je

pritožbeno sodišče poseglo v znesek le-te, pritožbeno sodišče po pregledu zadeve ugotavlja, da obtoženi Brane Gorše, Franc Gorše in Matjaž Bizjak ter zagovorniki v bistvu zgolj ponavljajo dosedanje navedbe glede pridobitve premoženja, ki se odvzame, vendar pa je sodišče prve stopnje na vse njihove navedbe zelo podrobno in tudi prepričljivo odgovorilo v obrazložitvi izpodbijane sodbe na straneh od 126 do 140 ter za svojo odločitev navedlo tako utemeljene razloge, da jih nobena od pritožb ni uspela omajati. Sodišče prve stopnje je namreč podrobno razčlenilo navedbe glede vseh zatrjevanih vlaganj, opredelilo se je tudi glede vsebine pogodbe o fiduciji (stran 2452 spisa), predvsem pa je prepričljivo pokazalo tudi, kje je končal znaten del sredstev, ki izvirajo iz obtožencu očitane kaznivega dejanja zlorabe položaja stečajnega upravitelja. K temu kar je navedlo, ni kaj dodati, zato se na obrazložitev sodišča prve stopnje v tem delu, v izogib ponavljanju, sklicuje tudi pritožbeno sodišče.

71. Pri tem gre iz ugotovitev sodišča prve stopnje izpostaviti sledeče:

-ko storilec na bližnje sorodnike prenese (kot v obravnavani zadevi) premoženje z namenom onemogočanja odvzema, velja obrnjeno dokazno breme kot izjema od sicer uveljavljenega pravila v kazenskem postopku, ko je dokazno breme na strani tožilca;

-po podatkih iz uradnih evidenc je bil obtoženec od dne 13.1.2004 edini družbenik in torej imetnik 100% poslovnega deleža v družbi Finis d.o.o., ki ga je 11.10. 2012 prenesel na svojega očeta in tasta;

-v zvezi s premoženjem družbe Finis d.o.o. iz zemljiške knjige Republike Hrvaške (zemljiškoknjižni izpisek na list. št. 2183 - 2184) izhaja, da je slednja od 11. 2. 2005 lastnica nepremičnine parc. št. 460/22, št. vložka 1634, k.o. Savudrija, površine 943 m² (dvorišče 695 m² in hiša 248 m²) in nepremičnine parc. št. 460/73, k.o. Savudrija, površine 44 m². Družba Finis se je kot zemljiškoknjižni lastnik vknjižila na podlagi pogodbe o stvarnem vložku v družbo z dne 21. 10. 2003. Na nepremičnini parc. št. 460/22, k.o. Savudrija je na podlagi Pogodbe o ustanovitvi zastavne pravice z dne 4. 7. 2013 vknjižena zastavna pravica v skupnem znesku 3.967.300,00 HRK v korist Matjaža Bizjaka, obtoženčevega tasta in očeta obtožene Barbare Gorše;

-za trditev, da je imel obtoženi Brane Gorše družbo Finis d.o.o. zgolj v fiduciarnem upravljanju za dejanska lastnika Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta ni prepričljivih dokazov. Sodišče prve stopnje se s tem v zvezi sklicuje na listine o nakupu nepremičnine s parc. št. 460/22, k.o. Savudrija (stran 128 sodbe) od prodajalcev Hansa Wilhelma Zollnerja in Lotte Zollner za 325.000,00 EUR, pri čemer je bilo dogovorjeno plačilo 10.000,00 EUR na roke Josipu Sabuliću,

preostalih 315.000,00 EUR pa z nakazilom na v pogodbi navedeni bančni račun prodajalcev. Obtoženi kot kupec je v spis vložil tudi kopijo naloga za izvršitev nakazila v tujino (list. št. 2656), iz katerega izhaja, da je obtoženi Brane Gorše dne 29. 10. 2002 nakazal Lotte Zollner na njen bančni račun znesek 315.000,00 EUR;

-neprepričljive so navedbe Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta o vlaganjih, ki niso skladne s pogodbo o fiduciji, pa tudi ne z zagovorom obtoženega Braneta Goršeta;

-gotovinska vplačila na račun družbe Finis d.o.o. (stran 135 sodbe), katerih vplačnik ni naveden (63.049,07 EUR) in gotovinskih vplačil obtoženega Braneta Goršeta (skupaj 614.790,48 EUR) v času od 6.1.2007 do 4.2.2013.

Glede na navedeno tudi po prepričanju pritožbenega sodišča ni nikakršnega dvoma, da je vzpostavljena povezava med izplačili iz stečajne mase družbe Hidro Koper d.o.o.-v stečaju in nakazili na račun družbe Finis d.o.o. ter zato odločitev o odvzemu premoženja utemeljena. Glede na to, da je bila dne 11. 10. 2012 družba prenesena na Matjaža Bizjaka in Franca Goršeta, prenos pa je bil brezplačen oziroma za poslovni delež v družbi nista plačala njene dejanske vrednosti, je sodišče prve stopnje pravilno, na podlagi četrtega v zvezi s prvim odstavkom 75. člena KZ-1 odvzelo poslovni oziroma kapitalski delež, ki ga imata Matjaž Bizjak in Franc Gorše v družbi Finis d.o.o. Ker je obtoženi Brane Gorše na Matjaža Bizjaka brezplačno prenesel tudi svojo terjatev do družbe Finis, za zavarovanje katere je bila ustanovljena tudi zastavna pravica na nepremičnini družbe, je sodišče na enaki pravni podlagi Matjažu Bizjaku pravilno odvzelo tudi to terjatev in zastavno pravico, kakor izhaja iz izreka izpodbijane sodbe. Tudi za pritožbeno sodišče namreč ni nobenega dvoma, da je bilo navedeno premoženje obtoženca na njegovega očeta in tasta preneseno ravno zaradi onemogočanja odvzema premoženjske koristi.

72. Sodišče prve stopnje se je na straneh od 140 (zadnji odstavek) do 142 (prvi odstavek) opredelilo tudi do predloga višje državne tožilke za odvzem premoženja družbe Finesto najem d.o.o., torej nepremičnin v lasti pravne osebe katere edini družbenik je obtoženi Rudolf Trček. Kot je razvidno iz obrazložitve izpodbijane sodbe, sodišče prve stopnje takšnemu predlogu višje državne tožilke ni sledilo, tožilka pa se tudi v tem delu zoper sodbo sodišča prve stopnje pritožuje. Vendar neutemeljeno. Sodišče prve stopnje je pravilno pojasnilo, da KZ-1, veljaven v času storitve obravnavanih kaznivih dejanj, torej pred novelo KZ-1B, ni določal domneve brezplačnega prenosa premoženja na pravno osebo, katere lastnik je v določenem sorodstvenem razmerju s storilcem ter da je na strani državnega tožilstva, da predloži dokaze, da je bilo premoženje na pravno osebo preneseno brezplačno oziroma za plačilo, ki ne ustreza dejanski vrednosti ter da tega na

podlagi dokazov v spisu ni mogoče ugotoviti s potrebno gotovostjo. Višja državna tožilka v pritožbi zgolj podaja svojo dokazno oceno pri čemer primerja razloge pri tej nepremičnini z razlogi, ki so obtoženega Goršeta vodili pri potezah glede nepremičnin na Hrvaškem, vendar v obravnavani zadevi ne gre niti za podobno situacijo. Tudi razlogi za razdrtje pogodbe so glede na postopek v katerem se je obtoženi Gorše znašel in dejstvo, da je v priporu, zaradi česar tudi ne more opravljati odvetniške dejavnosti ter zato tudi ne izpolnjevati pogodbene obveznosti glede odplačevanja, življenjsko logični in prepričljivi, tako da tudi pritožbeno sodišče glede odločitve sodišča prve stopnje nima pomislekov. Kot je navedlo že sodišče prve stopnje (na listovni št. 141 sodbe) bi sicer bilo možno, da že ob prenosu lastninske pravice na Finesto arhiv d.o.o. (ob likvidaciji je premoženje te družbe prešlo na Trčka) v letu 2006 ni bila plačana ustrezna kupnina ter da odvetniška družba Gorše o.p., d.n.o. zato tudi po pogodbi iz leta 2012 dejansko ni bila dolžna plačati kupnine, vendar pa zaključkov v tej smeri državno tožilstvo ni speljalo niti ni predložilo drugih dokazov, ki bi dokazovali, da je odvetniška družba Gorše (d.o.o.) plačala celotno kupnino oziroma, da je bil že prvi prenos s prvotne odvetniške družbe (d.n.o.) na Finesto arhiv oziroma Trčka brezplačen ter da bi posledično po likvidaciji odvetniške družbe te nepremičnine morale pripadati obtoženemu Branetu Goršetu. V tej smeri tudi pritožba ne prinaša ničesar, kar bi lahko privedlo do drugačnih zaključkov. Na navedbe višje državne tožilke v zvezi z zemljiškoknjižnim pismom, ki omogoča obtožencu, da ima nad tem premoženjem še vedno oblast, pa je sam obtoženec na 8. in 9. strani odgovora na pritožbo višje državne tožilke prepričljivo pojasnil, da prvi imetnik pisma ne more biti nihče drug kot lastnik nepremičnine, ki nato pismo z odredbo prenese na upnika. Zakaj še ni bilo prenešeno na upnika pa je v odgovoru na pritožbo prav tako razumno pojasnil (v predzadnjem odstavku svojega odgovora na strani 9) s časom njegove aretacije.

73. Pritožbeno sodišče se je seznanilo tudi z ostalimi pritožbenimi navedbami obtoženih, zagovornikov in tožilstva, kot tudi odgovori na pritožbo tožilstva, vendar nanje posebej ne odgovarja, ker je presodilo, da za odločitev v obravnavani zadevi niso pomembne.
74. Na podlagi vsega navedenega je pritožbeno sodišče, ob ugotovitvi, da v postopku pred sodiščem prve stopnje ni bila zagrešena nobena druga takšna kršitev, ki bi narekovala dodatne posege v izpodbijano sodbo, v preostalem delu pritožbe obtoženih Braneta Goršeta in Rudolfa Trčka ter njunih zagovornikov zavrnilo, v celoti pa je zavrnilo pritožbo višje državne tožilke ter v izpodbijanih a nespremenjenih delih potrdilo sodbo sodišča prve stopnje (1. odst. 394. čl. ZKP).
75. Glede na to, da sta obtožena Barbara Gorše in Vlado Petek s pritožbama uspela, je pritožbeno sodišče odločilo, da stroški kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP ter potrebni izdatki obtožencev in potrebni

izdatki in nagrada njunih zagovornikov obremenjujejo proračun. Odločitev temelji na določbi 1. odst. 98. člena ZKP v zvezi s 1. odstavkom 96. člena ZKP.

76. Glede obtoženih Braneta Goršeta in Rudolfa Trčka, ki sta s pritožbama deloma uspela, izrek o stroških pritožbenega postopka kot nepotreben odpade (2. odst. 98. člena ZKP)..

Koper, 28. november 2014

Zapisnikarica:

Predsednik senata:

Alison Belič, l.r.

Aleš Arh, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.

Podpis pristojne
sodne osebe

.....

